

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ • ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2011

Τ.Θ. 1308, Τ.Κ. 380 01 ΒΟΛΟΣ, ΤΗΛ.: 24210 93502, 24210 93510, FAX: 24210 67903

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2369

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΩΣΗ ΤΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η συνεχής κλήση του Θεού προς την δημιουργία Του για την άναν ζωοδοτούσα σχέση μεταξύ τους, φανερώθηκε μέσα στην ιστορία ποικιλοτρόπως και επαναλαμβανόμενα. Καί η κλήση αυτή αποτελεί προϋπόθεση, γιατί υπάρχει μία πολύ σημαντική σταθερά θεοθεν τοποθετημένη στην κορωνίδα της δημιουργίας, τον άνθρωπο. Καί η σταθερά αυτή δεν είναι άλλη από την ελευθερία¹. Ο Θεός πλάθει τον άνθρωπο και τον προικίζει πρωτίστως με την ελευθερία της βούλησης, αυτό το τεράστιο πράγμα, το οποίο έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο, την επιλογή, την ελευθερία. Αυτή την χρήση της ελευθερίας ο άνθρωπος καλείται να την χρησιμοποιήσει με σκοπό την αναγωγή ολόκληρης της κτίσης στην προπαιτική της κατάσταση, αλλά όχι μόνο αυτό, να την οδηγήσει σταδιακά μέσω της Χάριτος στην κατάσταση μίας Καινής Κτίσεως.

Σεβόμενος ο Θεός τό προικισμένο με αυτό τό υπέρτατο δώρο δημιουργημά Του, δεν θέλησε ποτέ να εκβιάσει τον άνθρωπο στό να

ακολουθήσει τό θέλημά Του. Μέσα από την ιστορία διαφάνεται επανειλημμένα πώς ο άνθρωπος είναι απόλυτα ελεύθερος. Άλλωστε αυτόν τον σεβασμό στην ελευθερία του ανθρώπου, τον τόσο παράλογο με κριτήριο την δική μας πεπτακυία λογική, παραθέτει καί ο μεγάλος συγγραφέας Ντιστογιέφσκι στον πολύ γνωστό μονόλογο του Μεγάλου Ίεροξεταστή στό έργο του «Άδελφοί Καραμαζώφ». Άπόγειο δέ αυτού του σεβασμού είναι ή φράση του Κυρίου «όστις θέλει όπίσω μου ακολουθεϊν»² ή όποία απευθύνεται καθολικά διά μέσου των αιώνων. Η κλήση των Δώδεκα Άποστόλων ως καταλυτικό γεγονός τόσο για την ζωή των ιδίων αλλά καί για την πορεία του χριστιανισμού έχει πολλές παραμέτρους καί είναι πολυδιάστατη. Στο κείμενο αυτό άς μς επιτραπεί να ασχοληθούμε με δύο πολύ χαρακτηριστικές. Η πρώτη παράμετρος είναι πώς ο Ίησους καλεϊ τους Άποστόλους με ποικίλους τρόπους. Άπευθύνεται σέ άπλους ανθρώπους αλλά συγχρόνως καί σέ πνευματικά καλλιεργημένους. Μερικοί

Συνέχεια στή σελ. 2.

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 1.

Από αυτούς ήταν μαθητές του Ἰωάννη, γεγονός που καταδεικνύει το ενδιαφέρον τους και την εσωτερική τους «ἀνησυχία» γι' αυτά τα ζητήματα που διαχρονικά απασχολούν τον σκεπτόμενο άνθρωπο. Καλεί τον Φίλιππο με ένα απλό «ἀκολουθεί μοι»³, γιατί γνωρίζει πώς είναι έτοιμος να Τόν δεχτεί ως Μεσσία, καλεί όμως και τον Ναθαναήλ -μέσω του Φιλίππου- με τό «ἔρχου καί ἴδε»⁴ γιὰ νά τοῦ ἐπιτρέψει μόνος του νά καταλάβει τήν θεοπιά Του. Ἄλλους τούς καλεῖ μέσω τοῦ δασκάλου τους Ἰωάννη, ὅταν αὐτός σημειώνει στους μαθητές του πώς ὁ Ἰησοῦς εἶναι «ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ»⁵ καί κατοπιν μιάς τέτοιας ὁμολογίας ἐκεῖνοι ἀκολουθοῦν τόν Ἰησοῦ.

Εἶναι φανερό, λοιπόν, πώς μέσα στό ἐνδιαφέρον του ὁ Θεός γιά τό πλάσμα του μηχανεύεται τρόπους ποικίλους καί διαφορετικούς, ὥστε νά τό καλέσει στήν ἀγαπαικτική σχέση μαζί Του. Μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο καλεῖ καθημερινῶς τόν καθένα ἀπό μᾶς. Γεγονότα που ὀφθαλμοφανῶς μαρτυροῦν τήν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ νά κοινωνήσουμε μαζί Του, αἰώνιες κλήσεις που ἀπό καταβολῆς κόσμου ἀπευθύνθηκαν συνολικά ἀλλά καί προσωπικά διαμορφώνουν τό θεϊκό σχέδιο, ἀλλά καί πρόσωπα που βρίσκονται δίπλα μᾶς συνεχῶς ἢ διασταυρώνουν τήν πορεία τῆς ζωῆς τους μέ ἐκείνη τῆς δικῆς μᾶς καί μεταφέρουν - ἐνίστε ἀγνοώντας οἱ ἴδιοι- τήν θεϊκή κλήση γιά μᾶς. Ἄλλωστε εἶναι γεγονός ἡ φράση που ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι πώς ἡ ζωή μᾶς μπορεῖ νά εἶναι ἡ «ἀγία γραφή» που κάποιος πλησίον μᾶς φυλλομετρεῖ γιὰ νά διδαχθεῖ καί νά πορευθεῖ στήν δική του ζωή. Ἡ ζωή διδάσκει τούς ἀνθρώπους μέσα ἀπό τίς δυσκολίες καί τόν πόνο, μεταφέρει στόν καθένα ἀπό μᾶς τόν εὐαγγελικό λόγο πώς ἡ στενή πύλη καί ἡ τεθλιμμένη ὁδός μᾶς ὀδηγεῖ στόν παράδεισο⁶, στήν κοινωνία μᾶς μέ τό Θεό. Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς γιά τόν συνειδητό χριστιανό δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μιά κλήση κεκαλυμμένη τοῦ Θεοῦ, που καλεῖται νά τήν ἀποκωδικοποιήσει καί νά τήν ἐκμεταλλευθεῖ.

Ἡ κλήση τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ὅμως, ἐμπεριέχει -στό ἀκροτελευτίό της- καί ἕνα ἀκόμη σημαντικό στοιχεῖο. Δέν εἶναι ἀπλῶς μιά κλήση: εἶναι παράλληλα καί μιά ἀποστολή. Ἡ συνεχόμενη κλήση τῶν Ἀποστόλων ἀπό τόν Κύριο μέσα ἀπό ὅλα τά γεγονότα τῆς κοινῆς τους ζωῆς, θαύματα, διδαχή, περιστατικά, κορυφώνεται μέ τήν ἀποστολή τους «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά

ἔθνη,..., διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν⁷». Αὐτή ἡ παράμετρος τῆς δικῆς του κλήσης ἐνυπάρχει καί στή δική μᾶς κλήση. Ἡ ζωή μᾶς καλεῖται νά γίνεται συνεχῶς μιά ἀποστολή, μιά ἱερή ἀποστολή, που σκοπό θά ἔχει τή φανέρωση τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου. Ἡ κλήση γιά κοινωνία μέ τό Θεό δέν εἶναι ἀτομικό γεγονός, ἀλλά βαθιά προσωπικό, κοινοτικό, ἐκκλησιαστικό. Δέν ὑπάρχει κοινωνία μαζί Του, ἐάν παράλληλα δέν ὑπάρχει μαρτυρία καί φανέρωση-λεκτικά ἀλλά καί βιωματικά-τῶν ἐντολῶν. Ἡ συνεκτική ἀγάπη στήν κοινωνία τῆς ἀνθρωπότητας μέ τόν Θεό εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν. «Ὁ ἔχων τάς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς ἐκεῖνος ἐστίν ὁ ἀγαπῶν με⁸», ἡ φανέρωση πώς ἀποδεχθήκαμε τήν κλήση που μᾶς ἔκανε, πώς ἀγωνιζόμαστε, πώς ποθοῦμε νά τήν καλλιεργήσουμε. Ὅπως οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου ὀλοκλήρωσαν τήν κλήση τους μέ τό κήρυγμα καί τήν ἱεραποστολή, ἔτσι καί ἐμεῖς μιμούμενοι ἐκείνων τήν βιοτή, πρέπει νά ὀλοκληρώσουμε καθημερινά τήν δική μᾶς κλήση ὡς πρόσωπα, ἀλλά καί ὡς ἐκκλησιαστική κοινότητα, μέ τόν ἀγῶνα μᾶς νά ἀποκωδικοποιήσουμε τήν κλήση τοῦ Θεοῦ καί τόν τρόπο που αὐτή πραγματώνεται στή ζωή μᾶς, καί παράλληλα μέ τήν ἀδιάκοπη καί ἐλπιδοφόρο προσπάθειά μᾶς νά ὑποστασιάζουμε τίς εὐαγγελικές ἐντολές καί νά διαχέουμε τόν Λόγο τοῦ Κυρίου γύρω μᾶς.

Γιά τούς κληρικούς ὑπάρχει ὁ ὅρος «Ἀποστολική Διαδοχή» που τούς συνδέει -στήν ἱερωσύνη τους- μέ τούς Ἀποστόλους. Μιά ὅμως παρόμοια ἀλυσίδα, κρίκει τῆς ὁποίας εἴμαστε ὅλοι οἱ βαπτισμένοι στό Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπάρχει λόγω καί τῆς κοινῆς κλήσης που ἔχουμε ὅλοι μᾶς. Μιάς κλήσης που φέρνει τά ἐλπιζόμενα στό τώρα, τό ἐπέκεινα στό παρόν, τόν Παράδεισο στή γῆ!

1. Soren Kierkegaard, Journals, tr. A. Dru (Oxford 1938).

2. Κατά Μάρκον 8, 34.

3. Κατά Ἰωάννην 1, 44.

4. Κατά Ἰωάννην 1, 47.

5. Κατά Ἰωάννην 1, 36.

6. Πρβλ. Κατά Ματθαῖον 7, 14.

7. Κατά Ματθαῖον 28, 19-20.

8. Κατά Ἰωάννην 14, 21.

ΦΩΤ.: Ἱερά Μονή Παρακλήτου, Ὠρωπού Ἀττικῆς.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΟ 4ΗΜΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟ ΠΗΛΙΟΥ

Γιά τήν Οἰκογένεια

Μία ἀκόμη εὐκαιρία γιά τήν πνευματική ἀνανέωση τῶν μελῶν τῆς Οἰκογένειας προσφέρει ἡ τοπική Ἐκκλησία μᾶς γιά τό φετινό Καλοκαίρι.

Ἀπό 5 μέχρι καί 8 Αὐγούστου διοργανώνεται ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος κατασκήνωση γιά τα ἐνήλικα μέλη τῆς Οἰκογένειας στόν Ἅγιο Λαυρέντιο Πηλίου δίπλα στό ὁμώνυμο Μοναστήρι μέ σκοπό τήν ξεκούραση καί τήν πνευματική ἀνανέωση τῆς σύγχρονης οἰκογένειας.

Ἡ ἀλληλογνωριμία, ὁ περίπατος, ἡ λατρευτική ἐμπειρία καί ἡ πνευματική ἀναστροφή εἶναι τά χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ 4ήμερου.

Πληροφορίες καί δηλώσεις συμμετοχῆς στόν ὑπεύθυνο τοῦ προγράμματος Πρωτ. Κων/νο Φλάκη, Ἐφημέριο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Βόλου.

Τηλέφωνα: 24210 40021, 6976177538.

Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ:

Ταυτότητα, Μάθηση, Μαθητεία

ΤΟΥ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ, ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, στό σύμβολο τῆς πίστεως ὁμολογοῦμε καί διακηρύσσουμε τήν πίστη μας, «εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Ὁμολογοῦμε δηλ. ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία (ἕνας ὁ Ἰδρυτής τῆς), ἁγία (γιατί ἅγιος εἶναι ὁ Ἰδρυτής τῆς) καθολική (μέλλει νά συμπεριλάβει ὅλον τόν κόσμον) καί τέλος, ἀποστολική. Γιατί ἀποστολική; Γιατί νάί μὲν τήν ἴδρυσε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, τήν θεμελίωσε μέ τό Τίμιο Αἷμα Του καί τήν κατέστησε Ταμεῖο Χάριτος «διά τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. 1,14), οἱ Ἀπόστολοι ὅμως κατ' ἐντολήν Του καί μετὰ τήν ἀνάληψή Του τήν κήρυξαν στά πέρατα τοῦ κόσμου. «Πορευθέντες μαθητεύσατε (διδάξτε) πάντα τά ἔθνη». (Ματθ. 28, 19). Ἔργο τεράστιο, πού ἐπιτεύχθηκε ἀπό τούς Ἀποστόλους μέ μυρίους κόπους καί θυσιές ἀπερίγραπτες. Ἔχει καταγραφῆ ὅτι ἀπό τούς δώδεκα Ἀποστόλους, μόνον ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἔφυγε ἀπό τόν κόσμον αὐτό σέ βαθύ γῆρας, μέ εἰρηνικό καί φυσικό τρόπο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι «πλήρωσαν» μέ τό αἷμα τους τήν πίστη τους καί τήν ἀγάπη τους πρὸς τόν Κύριό τους.

Ποιοί ὅμως ἦταν οἱ Ἀπόστολοι, πρὶν κληθῶν στό ἀποστολικό ἀξίωμα; Ἀσημαντότες ἦταν, ἀπλοϊκοί ψαράδες. Καί θά παρέμειναν ἀσημαντότες καί θά παρέμειναν ἄγνωστοι, ἂν δέν τούς καλοῦσε ὁ Κύριος. Μέχρι τήν κλήση τους, ὅλος ὁ κόσμος τους ἦταν οἱ ἀκρογιαλιές τῆς Τιβεριάδας. Οἱ γνώσεις τους ἄρχιζαν καί τελείωναν σέ ὅ, τι εἶχε σχέση μέ τῆ βάρκα τους καί τά δίχτυα τους. Οἱ γνωριμίες τους καί οἱ κοινωνικές τους σχέσεις ἦταν κατά κανόνα σχέσεις ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, ἀφοῦ ἔπρεπε νά πουλήσουν τήν πρᾶγματῶν τους -ὅταν ὑπῆρχε καί αὐτή- γιά νά ἐπιβίωσουν οἱ ἴδιοι καί οἱ οἰκογένειές τους. Ἡ ζωὴ τους γενικά ἦταν μία ζωὴ ρουτίνας.

Πόσο ὅμως ἀναπάντεχα μπορεῖ νά ἀλλάξει ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου σέ μιά στιγμή! Ἔτσι ἄλλαξε καί ἡ ζωὴ τῶν ψαράδων ἐκείνων σ' ἕνα πρωινό, στή λίμνη τῆς Τιβεριάδας. Ἐνα πρωινό πού δέν εἶχε τίποτε τό διαφορετικό καί πού δέν προμήνυε τίποτε ἀπό αὐτό πού θά ἀκολουθοῦσε ἤλθε ἡ κλήση τους ἀπό τόν Κύριο στό ἀποστολικό ἀξίωμα. «Δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 4, 19). Ἔτσι ἀπλά, μέ αὐτά τά ἀκατανόητα γιά τή στιγμή ἐκείνη λόγια, ὁ Κύριος δίνει προσταγή μᾶλλον παρά ἀπευθύνει πρόσκληση στοὺς ξαφνιασμένους ψαράδες, οἱ ὁποῖοι παρά ταῦτα, πολὺ ἀπλά καί ἄμεσα, σαν νά παραδόθηκαν «ἀμαχητί» «εὐθέως ἀφέντες τό πλοῖον καί τόν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῶ» (Ματθ. 4, 22). Ἦταν ἀδύνατο νά φανταστοῦν οἱ ἀγνοοῦντες ψαράδες, ὅτι ἐκείνη ἡ στιγμή τῆς κλήσης τους ἦταν ἡ πιὸ ἐπίσημη στιγμή τῆς Ἐκκλησίας καί ὅτι μέ αὐτή τήν ἀθόρυβη «ιεροτελεστία» γινόταν ἡ κατάθεση τοῦ θεμελίου λίθου τῆς. Καί ὅτι αὐτή ἡ κλήση τους ἐπίσης θά ἦταν γεγονός σημαντικώτατο γιά τόν κόσμο, γιατί ἐκείνη τή στιγμή «ἐχειροτονοῦντο» τρόπον τινά οἱ μεγάλοι ἀνα-

μορφωτές του.

Γιατί ὅμως ὁ Κύριος ἐπέλεξε αὐτούς τούς ἀγράμματοι καί ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ὡς μελλοντικούς ἀποστόλους Του; Γιατί γνώριζε ὡς παντογνώστης ὅτι μόνον ἀπλοϊκοὶ ἀνθρώποι, μέ ἀγνές καρδιές, θά ἦταν ἱκανοὶ ἀλλά καί διαθέσιμοι νά ἀκούσουν καί νά δεχτοῦν καί κάτι ὑψηλότερο, ἐκτός ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα πού συνιστοῦν συνήθως τήν τετριμμένη καί πεζή καθημερινότητα πολλῶν ἀνθρώπων. Καί πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτό, τό ἔργο γιά τό ὁποῖο τούς προόριζε, δέν ἀπαιτοῦσε διπλώματα πανεπιστημιακά, ἀλλά μόνον πνεῦμα ταπεινό, πνεῦμα ἀπλότητας, μακριά ἀπὸ ὀρθολογισμούς καί κατὰ κόσμον σοφία. Ἐνα φρόνημα παιδικό. «Τό παιδίον πολλὰς ἔχον τὰς ἀρετὰς, ἀφέλειαν, ταπεινοφροσύνην, ἀπραγμοσύνην, ἐπ' οὐδενί τούτων ἐπαίρεται» (Ἱερός Χρυσόστομος). Καλώντας ὁ Κύριος τούς μελλοντικούς μαθητές Του, δέν τούς καλοῦσε ὡς μεταφορεῖς ἢ διαγγελεῖς κάποιας ἰδεολογίας ἢ φιλοσοφίας. Θά τούς ἀπέστειλλε «εἰς τόν κόσμον ἅπαντα» γιά νά κηρύξουν τό εὐαγγέλιο, τό χαρμόσυνο μήνυμα, τό μήνυμα τῆς σωτηρίας, τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ὅμως κανένα μήνυμα, ὅσο σημαντικό καί ἂν εἶναι, δέν ἔχει ἀπίκνηση καί δέν βρῖσκει ἀνταπόκριση στοὺς ἄλλους, ἂν ὁ κομιστής του δέν ἔχει πρωτίστως ὁ ἴδιος ἀποδεχθεῖ καί πειστεῖ καί βιώσει αὐτό τό μήνυμα, κατὰ τό λόγο τοῦ Ἀποστ. Παύλου: «ἐπίστευσα διό ἐλάλησα» (Β' Κορινθ. 4, 13). Αὐτό συνέβη μέ τούς μαθητές. Ὅντες οἱ ἐκλεκτοί, στοὺς ὁποίους

εἶχε δοθεῖ «ἄνωθεν γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. 13, 11), κατὰ τόν λόγον τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου πρὸς αὐτούς, ἐπὶ τρία χρόνια «μαθήτευσαν» κοντά στή Σαρκομένη ἀγάπη, τήν ὕψοιό ταπεινώση, στή Μοναδική ἀλήθεια. «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 16, 16) θά ὁμολογήσει λίγο ἀργότερα ὁ Πέτρος μέ τόν ἐγνωσμένο αὐθορμητισμό του. Τήν ἴδια ἐμπειρία, ἀποτέλεσμα τῆς μαθητείας του, ἐκφράζει καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκκόκαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν... καί μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τήν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἥτις ἦν πρὸς τόν Πατέρα καί ἐφανερώθη ἡμῖν... (Α' Ἰωάν. 1, 1-4). Καί ἄλλοῦ ὁ ἴδιος: «Καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά Πατρός, πλήρης Χάριτος καί ἀληθείας» (Ἰωάν. 1, 14).

Μέ ὅλα αὐτά τὰ δεδομένα, χάρις στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καί ἐμεῖς «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (Ἐβρ. 4, 14), ἄς κρατοῦμε δηλ. σταθερά τήν πίστη μας στόν Σωτήρα μας, στό Λυτρωτή μας. Ποτέ μόνον νά μὴν λησμονοῦμε ὅτι ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν πίστη αὐτή εἶναι ἡ ἀγαθὴ πρόθεση, ἡ ἀπλόπεια τῆς καρδιάς, ἡ ἀποδέσμευση, κατὰ τό δυνατόν, ἀπὸ τὰ μὴ ἀπαραίτητα καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Καί βέβαια, πάνω ἀπ' ὅλα, ἡ χαρισματικὴ κλήση τοῦ Ἰησοῦ. ●

ΦΩΤ.: Ἱερά Μονὴ Παρακλητίου, Ὁρωποῦ Ἀττικῆς.

Τό θεολογικό υπόβαθρο τῆς κλήσης τῶν μαθητῶν

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ

Ο μῖνας Ἰούνιος προσδιορίζεται ἐορτολογικά ἀπό τή μνήμη τῶν δύο πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου καί Παύλου στίς 29, ἀλλά καί ἀπό τήν Σύναξη τῶν 12 Αποστόλων τήν ἐπόμενη μέρα. Ἔτσι, ἀφιερῶσαμε τό τεῦχος τοῦ Ἰουνίου τῆς «Πληροφόρησης» στούς Ἄποστόλους τοῦ Χριστοῦ καί στήν Ἀποστολικότητα, ὡς οὐσιώδη ἔννοια καί πραγματικότητα πού βιώνει ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ Κύριος κάλεσε τούς δώδεκα κοντά Του γιά νά τούς κάνει μαθητές καί Ἄποστόλους Του. Ἡ ἀποστολικότητα ἔχει τήν ἀφετηρία της στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ δικοῦ Του ἔργου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μόνος μέ τήν κυριολεκτική ἔννοια τοῦ ὄρου «Ἀπόστολος» καί «Ἀρχιερεύς» τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐπί τῆς γῆς, καί ἡ σωτηριολογική ἀποστολή Του ἀποτελεῖ τό περιεχόμενο τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας Του.

Οἱ ἱεροί Εὐαγγελιστές ἀναφερόμενοι στήν ἐκλογή τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐστιάζουν τίς περιγραφές τους στήν χριστολογική σημασία τοῦ γεγονότος. Ἡ κλήση στήν ἀποστολικότητα εἶναι στήν ἀποκλειστική ἀρμοδιότητα τοῦ Χριστοῦ, πού τοῦ δόθηκε «ἐκ τοῦ πατρός» (Ἰω. 6, 65). Τοῦτο τό ἐπισημαίνει ὁ ἴδιος λέγοντας: «ἐγώ ὑμᾶς τούς δώδεκα ἐξελεξάμην» (Ἰω. 6, 70) / «ἐγώ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου» (Ἰω. 15,19).

Ἡ κλήση τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ στήν ἀποστολική λειτουργία ἐντάσσεται μέσα στό σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιά τήν ἀναδημιουργία τῆς κτίσεως, τήν τελείωση καί θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ κλήση τῶν δώδεκα ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό (πού συνεχίζεται μέσα στήν ἱστορία ἀπό τήν Ἐκκλησία) ἀποτελεῖ τόν πυρήνα τῆς πρόσκλησης ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας στήν κοινωνία μέ τόν Θεό, τῆς πρόσκλησης κάθε ἀνθρώπου νά συμμετάσχει στήν καθολική λύτρωση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Οἱ μαθητές Του παίρνουν ἐντολή ἀπό τόν Ἰησοῦ νά κηρύξουν ἀρχικά «πρός τά πρόβατα τά ἀπολωλῶτα οἴκου Ἰσραήλ» (Ματ. 10,6), καί μετὰ τήν Ἀνάστασή Του πρὸς «πάντα τά ἔθνη» (Ματ. 28,19), γιά νά καταργήσουν μέ τό παγκόσμιο αὐτό «ἄνοιγμα» τήν «κλειστή» ἰουδαϊκή θρησκευτικότητα.

Παρόλο πού ἡ κλήση στήν ἀποστολικότητα φαίνεται νά περιέχει μία θεία «πρόγνωση» (λ.χ. βλέπε: «οὓς προέγνω, καί προώρισε... οὓς δε προώρισε, τούτους καί ἐκάλεσε...»-Ρωμ. 8,29-30 / «κατά πρόγνωσην Θεοῦ πατρός»-Α Πέτ. 1,2), δέν καταλύει ὅμως τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Ἀναγκαία προϋπόθεση γιά νά λειτουργήσει ἡ ἀποστολικότητα καί νά ἐνεργοποιηθεῖ ἡ κατά θεία

πρόγνωση ἐκλογή εἶναι ἡ αὐτεξούσια ἀποδοχή της ἀπό τόν ἀνθρώπο, πού ἔχει τήν δυνατότητα νά ἀρνηθεῖ τήν θεία κλήση καί νά ἐκπέσει, ὅπως συνέβη μέ τόν Ἰούδα, πού ἐνῶ κλήθηκε στό ἀποστολικό ἀξίωμα μέ τήν ἴδια θεία εὐνοια, ἐξέπεσε αὐτεξουσίως καί χαρακτηρίσθηκε «υἱός τῆς ἀπωλείας» (Ἰω. 17,12).

Ἡ κλήση στήν ἀποστολικότητα εἶναι μία δωρεά τοῦ Θεοῦ, πού καλεῖ τόν ἀνθρώπο νά γίνει «σκεῦος ἐκλογῆς» Του (Πράξ. 9,15). Μέ τήν κλήση συντελεῖται μία χαρισματική μεταμόρφωση. Ὁ ἀνθρώπος ἀπό «μικρόν τοῦ κόσμου», «ἀσθενής», «ἀγενής», «ἐξουθενημένος», «μή ὄν» (πρβλ. ΑΚορ. 1,28), γίνεται κατά χάριν «υἱός τοῦ Θεοῦ». Ὁ Θεός συχνά καλεῖ ἀφανεῖς καί ἄσχημους, ἀπερριμένους καί περιθωριακούς, τά «παρακαθάρματα τοῦ κόσμου» (Α΄ Κορ. 4,13), γιά νά τούς ἀναδείξει «κληρονόμους μέν Θεοῦ, συγκληρονόμους δέ Χριστοῦ» (Ρωμ. 8, 17).

Ἡ κλήση στήν ἀποστολικότητα ἀποκαθαίρει καί ἀποβεβηλώνει τόν κεκλημένο ἀνθρώπο καί τόν κόσμο στόν ὁποῖο ἀποστέλλεται. Γι αὐτό καί δέν συντελεῖται σέ «ἄγιους» χώρους (στόν ἰουδαϊκό ναό ἢ στήν συναγωγή), ἀλλά σέ κῶρο καί ὥρα ἐργασίας: Τόν Ματθαῖο τόν κάλεσε «καθήμενον ἐπί τό τελώνιον» (Ματ. 9,9), τόν Πέτρο καί τόν Ἀνδρέα «βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσῃ» (Μαρ. 1,16), τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη «καταρτίζοντας τά δίκτυα» (Μαρ. 1,9).

Ἡ θεία αὐτή κλήση ἐμπεριέχει τήν χάρι πού ἱκανώνει τόν κεκλημένο ἀνθρώπο νά ἔλθει σέ κοινωνία μέ τόν Θεό καί νά ἐργασθεῖ στό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι, δηλαδή, μία διττή πρόσκληση, γιά σωτηρία καί γιά ἀσκηση ἱεραποστολῆς. Γι αὐτό, ὡσάκις καλεῖται ὁ ἀνθρώπος «εἰς ἔργον διακονίας» δέν πρέπει νά τό ἐκλαμβάνει αὐτό ὡς συνέπεια τῆς προσωπικῆς του ἀξιοπίας ἢ ὡς ἐπιβράβευση ἀγαθῆς προαιρέσεως καί καλῶν ἔργων. Ἡ χάρι τῆς κλήσεως δέν προέρχεται ἀπό κάτι τέτοιο, ἀλλά ἀπό τό προαιώνιο θεῖο ἔλεος, λέει ὁ Παῦλος: «...τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καί καλέσαντος κλήσει ἁγία, οὐ κατά τά ἔργα ἡμῶν, ἀλλά κατ' ἴδιαν πρόθεσιν καί χάριν, τήν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρό χρόνων αἰωνίων» (Β΄ Τιμ. 1,9).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός διά τῆς ἐκλογῆς τῶν δώδεκα (πού συμβολίζουν τίς 12 φυλές τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ) φτιάχνει μία νέα ἀνθρωπότητα, ἕνα νέο λαό, τόν νέο Ἰσραήλ. Οἱ δώδεκα ἐκφράζουν τήν ὁλότητα καί καθολικότητα τοῦ νέου αὐτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν ὁποία πλέον πηγάζει ἡ ἀποστολικότητα. ●

Ἡ Χριστολογικὴ σημασία τῆς ἐκλογῆς καὶ κλήσης τῶν Ἀποστόλων

ΤΟΥ ΠΙΩΑΝΝΗ ΜΑΝΙΚΑ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ 7ου ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΒΟΛΟΥ

«Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς»
(Ἰω. 15, 16)

Ο Ἰησοῦς τότε ἀνεβαίνει στο βουνό, καλεῖ κοντά Του αὐτούς πού ἤθελε καὶ αὐτοὶ ἦρθαν σ' Αὐτόν. Διάλεξε δώδεκα, γιὰ νά εἶναι μαζί Του καὶ νά τούς στέλνει νά κηρύττουν κι ἀκόμη γιὰ νά ἔχουν τὴν ἐξουσία νά θεραπεύουν τὶς ἀσθένειες καὶ νά διώχνουν τὰ δαιμόνια (Μάρκ. 3, 13-15).

Ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς ἐξελέξε τούς ἀποστόλους ἦταν νά χρησιμεύσουν ὡς συνεργάτες Του καὶ δὴ ὡς συνεχιστὲς τοῦ ἔργου Του (Ματθ. 59, 19), ἀλλὰ καὶ ὡς μάρτυρες τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως Ἐκείνου σ' ὅλο τὸν κόσμον (Πράξ. 1, 8 Ἀ' Κορ. 9, 1· Γαλ. 1, 12). Προέρχονταν σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τὶς λαϊκὲς τάξεις, πολλοὶ ἀπ' αὐτούς ἀλιεῖς τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἰδιῶτες (Πράξ. 4, 13). Ὡστόσο, αὐτὸ πού πρέπει νά ἐπισημάνουμε εἶναι ὅτι ὁ Κύριος, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, διάλεξε αὐτούς τούς μαθητὲς πού εἶχαν ὀλιγότερα πάθη ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἡ προαίρεσή τους ἦταν ἀγαθή. Ἀπὸ ἄποψη δηλαδή πνευματικῆ, μὲ ἐξαιρέση τὸν Ἰούδα, ἦταν ὅ,τι τὸ ἐκλεκτότερο μπορούσε νά προσφέρει τότε ὁ Ἰσραὴλ στή διακονία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐπιλογή τῶν δώδεκα ἀποστόλων ἀποτελέσει μιὰ συγκεκριμένη σωτηριολογικὴ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ στό σχέδιο τῆς Θεῆς Οἰκονομίας μὲ ἐσχατολογικὸ περιεχόμενο. Καὶ ἡ σπουδαιότητα τῆς μεσσιανικῆς αὐτῆς πράξης ὀδήγησε τὸν Ἰησοῦ σὲ «προσευχή ὀλονύκτιον» καὶ «ὅτε ἐγένετο ἡμέρα προσεφώνησε τούς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε» (Λουκ. 6, 13).

Τῆς ὀριστικῆς ἐκλογῆς τῶν δώδεκα μαθητῶν προηγήθηκε ἡ κλήση καὶ ἡ ἐπὶ τινα χρόνον οἰνεὶ δοκιμασία αὐτῶν ἀπὸ τὸν Κύριο (Ματθ. 4,18 καὶ ἐξῆς). Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν δέν εἶναι τυχαῖος ἀλλὰ συμβολίζει τὶς δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ ἢ τούς δώδεκα Πατριάρχες τοῦ Ἰσραὴλ. Ὅπως οἱ δώδεκα Πατριάρχες ἐκφράζουν τὸν παλαιὸ Ἰσραὴλ, ἔτσι καὶ οἱ δώδεκα μαθητὲς ἐκφράζουν τὸ νέο Ἰσραὴλ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Οἱ δώδεκα μαθητὲς θά γίνουν τῶρα οἱ ἡγέτες τοῦ νέου Ἰσραὴλ, τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νά ἀνανεωθεῖ ἡ νέα διαθήκη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴ τὴν προτύπωση τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχε ὁ Ἰησοῦς ὅταν κάλεσε τούς δώδεκα. Γι' αὐτὸ δώδεκα ἔπρεπε νά ἦταν σπὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ γι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου προβαίνουν οἱ ἔνδεκα σπὴν ἐκλογή τοῦ Ματθία σπὴν θέση τοῦ Ἰούδα Ἰσκαριώτη, ὥστε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νά μὴ λείπει κανένας.

Ὁ Ἰησοῦς ἔχει συνειδηση τῆς ἀποστολῆς Του ἀπὸ τὸν Πατέρα Θεό καὶ σπὴν εὐθύνη αὐτῆς τῆς ἀποστολικότητας κάμνει τῶρα μετόχους τούς μαθητὲς Του. «καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καγὼ ἀπέστειλα αὐτούς εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιαζῶ ἑμαυτὸν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ᾧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἔρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσάντων διὰ τοῦ λόγου

αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἔν ᾧσι, καθὼς σὺ πάτερ, ἐν ἐμοὶ καγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας».

Ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποιοεῖ τὴν ἴδια ἐξουσία, γιὰ νά στείλει στὸν κόσμο τούς μαθητὲς Του, αὐτὴ πού ἄσκησε ὁ Πατέρας ὅταν ἔστειλε τὸν Υἱό Του στὸν κόσμο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ἀποστολὴ τῶν μαθητῶν ἀποκτᾷ ἰδιαίτερη βαρύτητα καὶ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τὸν κόσμο, ἀφοῦ διαμέσου τῶν νέων «ἀποστόλων καὶ ἀρχιερέων»

συνεχίζεται τὸ ἔργο τοῦ «ἀποστόλου καὶ ἀρχιερέως» Χριστοῦ.

Μετά τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ὁ ὄρος ἀπόστολος εὐρύνθηκε, ἀποδεσμεύτηκε ἀπὸ τούς δώδεκα καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ ἄλλα πρόσωπα ἄρχισαν νά καλοῦνται ἀπόστολοι, ὅπως ἡ περίπτωση τῆς κλήσης τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό. ●

«Ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει εἰς τὸν κόσμον τούς μαθητὰς αὐτοῦ»: Εἰκόνα ἀπὸ τὸ βιβλίον «Παραβολὲς τοῦ Κυρίου καὶ Θεϊκὲς κλήσεις» τῆς Ἑλένης Πρωτοπαπαδάκη.

Π. Τρεμπέλας: Πνευματική & Έπιστημονική διαδρομή

ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟΤΤΑΔΑΚΗ

Ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἐγκαινίασε ἀπό φέτος σειρά Θεολογικῶν Συνεδρίων ἀφιερωμένων σέ σημαντικές προσωπικότητες τῆς νεοελληνικῆς Θεολογίας, μέ γενικό τίτλο «Θεολογικές προσωπογραφίες».

Τό πρῶτο Συνέδριο ἦταν ἀφιερωμένο στόν ἀείμνηστο Καθηγητή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν Παναγιώτη Τρεμπέλα, πολυγραφότατο θεολόγο, ἱεραποστολικό ἄνδρα καί σπουδαῖο ἐρμηνευτή τῶν Θείων καί Ἱερῶν Γραφῶν. Τό θέμα τοῦ Συνε-

δρίου ἦταν «Παναγιώτης Τρεμπέλας: Μεταξύ παράδοσης καί ἀνανέωσης, μεταξύ ἐπιστήμης καί ἱεραποστολῆς». Τό Συνέδριο διεξήχθη στήν Ἀθήνα τό Σάββατο 19 Μαρτίου 2011 στό ἀμφιθέατρο τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, καί τό παρακολούθησαν κληρικοί, θεολόγοι καί πλῆθος κόσμου. Στήν ἔναρξη τοῦ Συνεδρίου χαιρετισμό ἀπύθυνε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος.

Δημοσιεύουμε κατωτέρω τήν εἰσήγηση τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀθ. Κοτταδάκη.

Εὐχαριστῶ θερμά, λίαν ἀγαπῆτέ μου π. Ἰγνάτιε, Ἁγίε Δημητριάδος & Ἀλμυροῦ. Μέ τιμᾶ καί μέ συγκινεῖ ἡ ἀνάθεση τῆς ἀναφορᾶς στήν «ἐκκλησιαστική πνευματική καί ἐπιστημονική διαδρομή» τοῦ μακαριστοῦ Π. Ν. Τρεμπέλα, ὅπως λιτά ἐπιγράφεται σέ ὅλα τά βιβλία του ὁ ἀγαπημένος εὐρύτατα Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί «ᾠριγενείων διαστάσεων» συγγραφέας, πρῖν καί πέρα ἀπό ὅλα, συν-ἰδρυτικό καί ἐξέχον μέλος, 53 χρόνια τῆς Ἀδελφότητας Θεολόγων «ἡ Ζωή», τό ἴδιο ἄλλα 17 τῆς ἀντίστοιχης, τοῦ «Σωτήρα».

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητής Παναγιώτης Τρεμπέλας.

Κατά τό ἐκ βαθέων τοῦ Καθηγητῆ Γ. Γαλίτη, «εὐτυχῆς, πού ἔζησα εἰς τήν γενεάν Τρεμπέλα καί ὑπῆρξα μαθητής του» τήν τελευταία Ἀκαδημαϊκή τετραετία -1953/1957-μά καί θήπευσα στό κῶρο του, παρότι δέ διαθέτω γλώσσα «κάλαιμον γραμματέως ὀξυγράφου... ἐξερεύζεται ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν» γιά μία μορφή πού σφραγίζει ἄριστα ὁ Ψαλμικός στίχος. «Ἐξεχύθη χάρις ἐν

χειρσί σου. Διά τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεός». Γιά τόν ἄνδρα πού καί τώρα θαρῶ ὅπως τότε, πού ξεπρόβαλλε στό πεζοδρόμιο τοῦ ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Πανεπιστημίου, ψηλός, εὐθυτενής στά ἔβδομίντα του, πληθωρικός, ἐπιβλητικός, βλέμμα ἀείσιο, ἀπλός στήν ἀμφίεση, πλήν γοπητευτικός μέ τό λευκό του ὑπογένειο καί τή μαύρη ρεπούμπλικα, πού τοῦ ἔδιναν ἄλλη χάρη. Βημάτιζε ὡς τήν κεντρική εἴσοδο ἀκουμπώντας συχνά τό χέρι μέ τρυφερότητα πατρική στόν ὤμο φοιτητῆ πού τόν εἶχε προὑπαντήσει. Περνοῦσε ἀπό τό Γραφεῖο τῆς «Γεραρᾶς», καί σέ λίγο ὄρθιος στήν ἔδρα, σέ καθήλωνε μέ μία ἀπό καρδίας, καί μόνος αὐτός ἀπό στήθους παράδοση σέ χειμαρρῶδη λόγο, Ἐγκυκλοπαιδείας τῆς Θεολογίας, Κατηχητικῆς, Ὀμιλητικῆς, Λειτουργικῆς, Ἀπολογητικῆς, κάποτε Πατρολογίας, Ποιμαντικῆς, καί Κανονικοῦ Δικαίου.»

«Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

«Ὁ πρύτανις τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων», ὅπως τόν χαρακτήρισε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθιναγόρας, «ὁ κορυφαῖος δι-

δάχος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας στόν 20ό αἰώνα»¹ καί ἐνεργῶς ἠφάιστειο ζέοντος λόγου Χριστοῦ ὡς τά βαθιά γρηταιά, γεννήθηκε τό 1886 στή Στεμνίτσα τῆς Γορτυνίας, ἕνα χωριό σκαρφαλωμένο σέ μία ἐλατόπνοη πλαγιά, 1100 μέτρα ψηλά, ταγμένος στή Μεγαλοσπηλιώτισσα Παναγιά, ὡς εὐχαριστία γιά τήν ἐλευθέρωση τῆς μητέρας του ἀπό πολυῶρες ἐπίτοκες ὠδίνες. «Ἐπί Σέ, ὦ Πανύμνητε Μῆτερ, ἐπερρίφθην ἐκ κοιλίας μητρός μου» -ἡ ἰδιόγραφη σημείωση σέ φωτογραφία τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ. Δύσκολη ἡ γέννα τοῦ δευτέρου ἀπό τούς ἔξι καρπούς τῆς ἀγάπης τοῦ εὐλογημένου ζεύγους Νικολάου καί Μαρίας Τρεμπέλα, ἁγία ἡ ἀναφορά! Ἡ ὁποία, κάποια στιγμή τόν ἰκνηλατεῖ στό, «ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου» τοῦ μακαρίου Ἀπ. Παύλου. Ὅταν δωδεκάχρονος μόλις ἔρχεται στήν Πάτρα γιά Γυμνασιακές σπουδές, καί ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τόν φυτεῖ στήν γόνιμο περιβόλι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καί Ἡλείας Ἱερόθεου Μητρόπουλου, πού μέ ἕνα ἐπιτελεῖο λαμπρῶν κληρικῶν-Ἀρχιμανδρίτες, Πολύκαρπος Συνοδινός, Πανάρετος Δουλιγέρης, Ἡλίας Βλαχόπουλος, Εὐσέβιος Μαθόπουλος... -προωθοῦσε πρωτοποριακό τότε πνευματικό καί κοινωνικό ἔργο.²

Ἐδῶ, τόν ἐλκύει πνευματικά ὁ Ἡλίας Βλαχόπουλος, «τό ἀνδόνι τοῦ ἄμβωνα». «Ἐλαβον, γράφει, ἀπό τοιοῦτον φλογερόν γέροντα τās πρῶτας σοβαράς ἐνισχύσεις αἱ ἀπό βρέφους φυσικά τῆς ψυχῆς μου ροπαί καί ἐδέχοντο συγκεκριμένην μορφήν τά τέως ἀκαθόριστα καί ὀμιχλώδη ὄνειρά μου». Ὅχι λιγότερο, ἡ μορφή τοῦ Ἱεράρχη, πού διακρίνει στό πρόσωπό του τόν πολλά ὑποσχόμενο μελλοντικό συνεργάτη. «Ἡ ἐπίδρασίς του... εἰς τήν ψυχὴν μου, ὑπῆρξεν ὀριστική. Ὁ Σεπτέμβριος τοῦ ἔτους 1903 μέ κατηρίθμει εἰς τούς φοιτητᾶς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς».³ Τό παράδοξο ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ ταπεινός ὡς τό κόκαλο, ἀκάματος, καί ἀφιλοκερδῆς σποριάς τοῦ θείου λόγου πανελλήνια Εὐσέβιος Μαθόπουλος, «δέν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι». Ὅπως μᾶς διηγεῖτο ὁ ἴδιος, «τόν θεώρησα χωριατόπαπα ὀλίγων γνώσεων» -Ν. Βασιλειάδης.⁴

ΣΥΝ-ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ «Η ΖΩΗ»

Πλήν ὁ Θεός θά χαρίσει σ' αὐτόν τήν τιμή καί χαρά τῆς διά βίον συνεργασίας! Ἡ ὁποία θά κυοφορηθεῖ τά τέσσερα χρόνια τῶν Θεολογικῶν σπουδῶν στήν Ἀθήνα, ὅπου οἱ συναντήσεις καί συζητήσεις μέ τόν «χωριατόπαπα ὀλίγων γνώσεων» θά γίνουν πυκνές, καί δέ θ' ἀργήσουν νά τόν πείσουν ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει κάτι ἄλλο, ὅραμα μέ δημιουργική προοπτική. Ἀλλιῶς δέν ἐξηγεῖται πῶς τό 1907, νεόκοπος θεολόγος Μαῖων εἴκοσι ἑνός, στήν ἀντίπερα ἡλικιακή ὄχθη ἀπό τόν παρά δύο ἐξήκοντα Εὐσέβιο Μαθόπουλο, ἀνταποκρίνεται παρευθῶς στήν πρόσκλησή του ν' ἀρχίσουν ἀποστολικό φωτισμό τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, συν-ἰδρύοντας μέ πέντε ἀκόμα, τήν Ἀδελφότητα Θεολόγων «ἡ Ζωή»! Καί πῶς, ὁ πολυτάλαντος, πλήν «ὀρμητικός καί δυσκολοπειθάρχης» νέος ἀσκεῖται «στό ὕψος τοῦ

ἔσχατου βάθους», τὴν ταπείνωση, μὲ τέτοια ὑπακοή σ' αὐτόν, πού ὡς γράφει ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, «ἐξεδύθη τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον».⁶

Γιὰ τὸ ἄλλοτε ὑποτακτικὸς τοῦ Μεγαλοσπλιώτη Ἱερομόναχου Ἰγνάτιου Λαμπρόπουλου, «μεγάλου κήρυκα, καὶ μοναδικοῦ ξαγορευτῆ σ' ὅλο τὸ Μωριά» -Κ. Μπαστιᾶς, πολὺπειρος τώρα πνευματικὸς, ἐπειγόμενος νὰ «ἐκβάλλῃ» στὸν «ἀγρὸ τοῦ θερισμοῦ», ἐργάτες καταρτισμένους χριστιανικά, ἐπαρκεῖς θεολογικά, δοσμένους στὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας ταπεινά, διακρίνοντας τὴν ἠφαιστειακὴ δυναμικὴ τῶν χαρισμάτων του, ὀργανώνει τὴν πνευματικὴ πορεία του ρεαλιστικά καὶ ἀσκητικά. Εὐλογεῖ νὰ ἐργαστεῖ συγγραφικά, συνάμα ὀρίζει γι' αὐτόν τὸν ἀδελφάγο τῆς γνώσης ἄσκηση αὐστηρή. Ὅχι σπὴν Ἑσπερία γιὰ σπουδές. Νὰ φέρνει τὰ δοκίμια γιὰ διόρθωση ξανά καὶ ξανά. Νὰ διαβάζει γιὰ καιρὸ μόνον «Ἄορατο πόλεμο». Ἄν καὶ ὁ βασικὸς συντάκτης τοῦ φύλλου τῆς «Ζωῆς», νὰ μὴν ἀναγράφεται τὸ ὄνομά του. Νὰ μεταφέρει ἀπὸ τέρμα Ἱπποκράτους ὡς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Λαρίσης ἓνα βαρέλι κυλώντας το. Ἀσκεῖται ἔτσι σπὴν ταπείνωση καὶ συνεργάζεται ἄριστα μὲ τὸ θεμελιωτὴ τῆς «Ζωῆς», τὸ νέο Προϊστάμενὸ τῆς μετὰ -Ἀρχιμανδρίτη Σεραφεῖμ Παπακώστα- καὶ συντελεῖ δυναμικά νὰ προκύψει ὡς τὸ 1950 ἡ πνευματικὴ ἀνθοφορία πού ἐπιμένω νὰ ὀνομάζω «νεοελληνικὴ χριστιανικὴ ἄνοιξη»!²

Μέχρι τότε. Μετὰ τὰ πρῶτα γραπτά στό περιοδικὸ «Ἀνάπλασις», κήρυγμα «δρόσος Ἀερμῶν» σέ ψυχὲς προσκαρτεροῦσες σπὴν Ἀθήνα, Πάτρα, Πειραιά, ἄλλες πόλεις, «πῦρ καταναλίσκον» σέ καρδιές νὰ δοθοῦν στό Χριστὸ προσδοκοῦσες. «Ἡ εὐφράδειά του ἀφῆκεν ἐποχὴ. Ἑσείετο ὁ ἄμβων, ὅταν μιλοῦσε, καὶ στὶς καρδιές τῶν ἀκροατῶν του, πού συνωστίζοντο προξενούσε συγκλονισμό... Ὅχι σπάνια, ἐκ τοῦ προχείρου... παρουσίαζε λόγους μὲ ἀρχιτεκτονικὴ ἄψογη, πού θυμίζει τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φαινόμενο τοῦ Μόσχας Πλάτωνος»- Χίου Χρυσόστομος. Ὅς Πειραιώτης ἀναφέρω μὲ καμάρι ὅτι οἱ Καθηγητὲς Ε. Θεοδώρου, Κ. Μουρατίδης, Β. Δεντάκης, ὡς μαθητὲς γυμνασίου καὶ μετὰ, παρακολουθοῦν τὰ πρῶτα καὶ ἔσπερινά του κηρύγματα σπὴν Ἁγία Τριάδα Πειραιᾶ. «Μαζὶ μὲ τὸν τότε συμφοιτητὴ μου καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης Τιμόθεο Παπουτσάκη, κρατούσαμε σημειώσεις, τίς ὁποῖες ἀνταλλάσσαμε κατόπιν γιὰ νὰ συμπληρώνει ὁ καθένας τὰ τυχόν κενὰ τῶν ἰδικῶν του σημειώσεων... Ὁ χριστοκεντρικὸς χαρακτήρας, ἡ θαυμάσια ψυχολογικὴ ἐμβάθυνση, τὸ ἐποπτικὸ καὶ πρακτικὸ περιεχόμενο, ἡ ὀμιλούμενη γῶσσα γλῶσσα, ὁ φυσικὸς χρωματισμὸς τῆς ἐκφώνησης, ἔκανε νὰ παρουσιάζονται, ὡς «ἰετός ἢ ὄμβρος ἐπ' ἄγρωσιν... δρόσος ἢ νιφετός ἐπὶ χόρτον» -Δευτ. 32, 1- «βροχὴ ἢ δροσιά πάνω σπὴ κλόν... ψιλόβροχο καὶ ψιχάλα πάνω στό χορτάρη», γράφει ὁ βιογράφος καὶ διάδοχος του σπὴν ἔδρα Καθηγητῆς Ε. Θεοδώρου, καὶ ἐπισημαίνει^{4,5}.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Παράλληλα, ἡ εὐλογία Εὐσεβίου ἀνοίγει καὶ τὰ ἄλλα φτερά. «Ἐξ ὀρθρου βαθέος ἐγειρόμενος, καὶ ἐργαζόμενος πνευματικῶς»-Φλωρίνης Αὐγουστίνος, κάποτε ὑπογραφέας του-«ἐπιδίδεται ἐνωρίτατα εἰς τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν, καὶ χρησιμοποιοῦν ἀπροσκόπως τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν, παρακολουθεῖ... τὴν διεθνή θεολογικὴν κίνησιν... καὶ βιβλιογραφίαν»-Ε. Θεοδώρου. Ἔτσι ἐκδίδει τίς πέντε πρῶτες Ἀπολογητικὲς μελέτες του, ἐνῶ μὲ ἄλλες πρὸς εἰδικὰ θεολογικὰ, ἐκλέγεται τὸ 1918, 32 χρονῶν, ἔκτακτος Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν σπὴν Ἑδρα τῆς «Ἱστορίας τῶν Ὁμολογιῶν»-Συμβολικὴ. «Οὕτως ἔχομεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Π. Τ. ἀνάλογόν τι παραδείγμα πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἐν μόνῃ τῇ ἡμετέρᾳ Νομικῇ Σχολῇ... παραδείγματα ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τῷ νομικῷ κόσμῳ διαλάμπαντες καὶ Καθηγεσίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἠξιώθησαν, χωρὶς ποτὲ νὰ τραπῶσιν τὴν πρὸς Ἑσπερίαν ἄγουσαν»-Πρακτικὸ Ἐπιτροπῆς.³

Πλὴν, «κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, πράξις διορισμοῦ του δὲν ἐκδίδεται, καὶ ὁ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1918 διακρινόμενος ἐν τῷ Θεολογικῷ κόσμῳ Π. Τ. ἔπρεπε νὰ ἀναμείνῃ πλέον τῆς εἰκοσαετίας διὰ νὰ ἐκλεγῆ

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Κοτταδάκης.

μόλις τὸ 1939 τακτικὸς Καθηγητῆς εἰς τὴν ἔδρα τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας», ἐπισημαίνει εὐδιάκριτα μελαγχολικά ὁ Καθηγητῆς Μ. Ὀρφανός.³ Στὸ διάστημα τῶν εἴκοσι ἐτῶν πού μεσολαβεῖ, «μεγάλῃ ἔκρηξη», συγγραφικῇ, μεταφράσεις 4, μελέτες 33! Ἐνδεικτικὰ μόνο. Σπὴν Ἀπολογητικὴ, τὴν ἰδιαίτερη ἀγάπη του, δεμένη μὲ τὸ σφυγμὸ τῆς ἐποχῆς. «Ἱστορικὸς Ὑλισμὸς», «Χιλιασμός», «Πνευματισμός», «Μασονισμός», καὶ ἡ κορωνίδα, «Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ». Σπὴν Πρακτικὴ Θεολογία, καὶ νέα σκοπούμενη Ἑδρα -«Ὀμιλητικὴ»-βραβεῖο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν- «Καθηγητικὴ», «Αἱ τρεῖς Λειτουργίαι κατὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις Κώδικας»... Καί, «Ὑπόμνημα» στὶς Ἐπιστολὲς τοῦ Ἀπ. Παύλου, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνοίγεται σπὴν Ἑρμηνεία τῆς Κ. Διαθήκης, ὅπου τὴν ἐπόμενη περίοδο κυριαρχεῖ ὀλοκληρωτικά, καὶ ὁ Καθηγητῆς Μ. Σιώτης γράφει: «Μετὰ τὸν Ἱερόν Χρυσόστομον, ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ, οὐδεὶς ὀρθόδοξος ἐρμηνευτὴς ἔχει νὰ παρουσιάσει εἰς ἔκτασιν καὶ ποιότητα ἐρμηνευτικῶν ἔργων, οἷον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Π. Τ.».⁴

Ἀπὸ αὐτὰ, «ὁ ἀείμνηστος Χ. Ἀνδρουῦτσος, αὐστηρὸς κριτῆς τῶν ἐπιστημόνων, ὠμίλει εὐμενῶς ὑπὲρ τοῦ Ἀπολογητοῦ Τρεμπέλα, ὡς ἀνατέλλοντος τότε λαμπροῦ ἐν τῷ θεολογικῷ στερεώματι ἀστέρους»-Φλωρίνης Αὐγουστίνος. Καί, τὸ 1930, σέ ἐρώτημα τῆς Ἱ. Συνόδου γιὰ τὸ ὀρθόδοξο ἢ μὴ τοῦ βιβλίου, «Ἡ ἠθικὴ τελειότης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον», ὁ μεγάλος δογματικὸς θά ἀποφανθεῖ: «Ἡ διάκρισις διπλῆς ἀγιότητος ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ, θείας καὶ ἀνθρωπίνης, ἥς ἔχει ὁ Π. Τ. οὐδὲν ἔχει τὸ δογματικῶς ἐπιλήψιμον. Ἡ περὶ διακρίσεως δύο ἀγιότητων ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἔρρωται δογματικῶς». Καὶ στό θεολόγο Παν. Στάμο θά προσθέσει: «Τὸ θέμα ἦτο ἀκανθῶδες καὶ μόνον ὁ Τρεμπέλας ἠδύνατο ὀρθοδόξως νὰ ἀναπτύξῃ. Μόνον ὁ Τρεμπέλας!»⁴

Τὴν ἴδια περίοδο, καὶ δὲν ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, καὶ ἀνοίγεται σέ διαλέξεις διαλόγου μὲ τοὺς ἀκροατὲς φοιτητὲς διαφόρων Σχολῶν ἐπερχόμενος θευλλῶδης κατὰ τοῦ ναρκισσεύμενου ὡς «προοδευτικοῦ» ψευδοεπιστημονικοῦ ἀθεϊσμοῦ, πού εἰσορμοῦσε τότε καταιγιστικά στό κῶρο τῆς ἐπιστήμης, τῆς διανόησης, καὶ τὸν εὐαίσθητο φοιτητικὸ, καὶ, δριμύς κατὰ τῆς νεοφανοῦς αἰρέσεως τῶν Χιλιαστῶν. «Οὐδέ δύναμαι νὰ λησμονήσω τὰς λαμπρὰς ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν μάχας... τῶν ὁποίων μία σπουδαιοτάτη... ἦτο ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου Λαρίσης δοθεῖσα ...κατὰ τῶν Χιλιαστῶν τοὺς ὁποίους μετὰ τρίωρον ἀγῶνα κατετρόπωνεν πρὸς δόξαν τῆς Ὀρθοδοξίας»-Φλωρίνης Αὐγουστίνος. Διὸ ἡ Ἱ. Σύνοδος στό ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας τὸν εὐχαριστεῖ, «ἐπὶ τῇ... πολυτιμοτάτῃ πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίᾳ», καὶ ἀργότερα, στὸν «τοξότη, σφενδονήτη, ταξιαρχο, λοχαγὸ, στρατιώτη, πεζο, ἰππία, ναυμάχη, καὶ τειχομάχη», ὡς θά ἔλεγε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τοῦ ἐκφράζει «τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ καθόλου ἡμῶν θεολογικῇ δράσει διὰ τὴν τῶν σπουδαίων συγγραφῶν καὶ διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου». Τέλος, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φώτιος Β' τοῦ δια-

Συνέχεια σπὴ σελ. 8

Π.Ν. Τρεμπέλας: Πνευματική & Επιστημονική διαδρομή

Συνέχεια από τη σελ. 7

μηνύει. «Ἡ Μήτηρ Μεγάλη του Χριστοῦ Ἐκκλησία σεμνύεται ἐπὶ τῆ σοφία, τῆ ἀρετῆ καὶ τοῖς ἀγῶσιν ὑμῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας». ^{3,4,5}

Ἐδῶ θὰ ἐντάξω καὶ τὴ μετοχὴ του στό συνέδριο τῆς Παγκοσμίου Ἐνώσεως τῶν Σχολείων τῆς Κυριακῆς, τῶν Κατηχητικῶν -1936, Ὁσλο Νορβηγίας- πού γιὰ τὴν ἀπήχησὶ τῆς γράφτηκε. «Ἐάν... εἶχεν ὀρισθεῖ ὡς ἔπαθλον σημαία τις διὰ τὴν πόλιν ἢ ὁποῖα ἐσημείωσε κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν τὰς μεγαλυτέρας κατακτήσεις ἐν τῷ Κατηχητικῷ Σχολείῳ... αὐτὴ θὰ εἶχε δοθεῖ εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν» -Ε. Θεοδώρου⁴. Αὐτό, γιὰ νὰ διερωτηθοῦμε ἂν, ἴδια ἢ «μανικὴ» ἔνδοθεν πολεμικὴ κατὰ τῶν Κατηχητικῶν, τῶν Χριστιανικῶν Μαθητικῶν Ὁμάδων-γιὰ τίς ὁποῖες θὰ ἀρκοῦσε τὸ «Ἐμεῖς, δὲ γνωρίσαμε ποτέ τὴν ἐρημία καὶ τὴ βαρεμάρα τῆς μοναξιάς τοῦ Σαββατοκύριακου, τὴν πίκρα νὰ ἐνδίδεις σὲ παρέες πού σὲ ἀφήνουν ἀδιάφορο, καὶ ὅπου πρέπει νὰ διακριθεῖς μὲ τὴν ψευτοσαλαμάρια τῆς ἀνίας»⁸-γενικὰ κατὰ τῆς πνευματικῆς προσπάθειας, ὅπου βασικό ρόλο ἔπαιζε καὶ ὁ Π. Τ., ἦταν ἢ ὄχι λάθος, καὶ εἰς βάρος ποίου τελικά!

1939-1957. Καθηγεσία σπὶ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ ἀφιέρωμα στό περιοδικὸ «Ἐκκλησία» τοῦ τότε Διευθυντῆ τῆς Καθηγητῆ Κ. Μπόνη. «Ἐπῆρξεν οὐ μόνον ὁ ἔξοχος Πανεπιστημιακὸς Διδάσκαλος, ὁ πατρικὸν ἐνδιαφέρον δι' ἕνα ἕκαστον τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ' ἅμα ὁ ἀείποτε... πρόθυμος βοηθὸς ἐν πᾶσιν, ὁ συνειτός σύμβουλος, ὁ δραστήριος συνεργάτης, καὶ ὁ βέβαιος ἐκτελεστής τῶν δυσχερεστέρων ἔτι περιπτώσεων. Εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Πανεπιστημιακῶν νόμων, πρόχειρος, εἰς τὰ διοικητικὰ, ὁμοίως... Εἰς τρεχούσης φύσεως... ζητήματα-ἐκκλησιαστικά, κοινωνικά, σχέσεων μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, συμμετοχῆς εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καταπολεμήσεως... αἰρέσεων- ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ὀρθὴν ἐκάστοτε... Εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐκδρομάς τῶν τεταρτοετῶν... μὲ ὑπευθυνότητα ἀνελάμβανε τὴν ὀργάνωσιν αὐτῶν, συμμετεῖχεν εἰς ὅλας... δίδων μάλιστα διαλέξεις, συντελῶν οὕτω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ τὴν προβολὴν τῆς Σχολῆς... Εἰς πᾶσαν δύσκολον περίπτωσιν ἐζητεῖτο ὁ πεπειραμένος καὶ συνειτός Διδάσκαλος. Οὐδέποτε δὲ ἠρνεῖτο νὰ βοηθήσῃ... νὰ δράσῃ, νὰ ἐκτελέσῃ τὰ πρέποντα».⁴

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ

Ἀπὸ τὰ 35 νέα βιβλία αὐτῆς τῆς περιόδου ἀναφέρω. «Ἐκλογή τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ὑμνογραφίας», καὶ ὑπογράφω μὲ τὸ φίλο Καθηγητῆ Π.Β. Πάσχο ὅτι, «ἔμελλε νὰ γίνῃ παντοινός μου σύντροφος, ἰδιαίτερα γιὰ τὰ σοφὰ Προλεγόμενά του»⁷. «Ἐπομνήματα» -στά, Εὐαγγέλια, Πράξεις, πρὸς Ἑβραίους καὶ Καθολικὴς, πού μ' ἐκείνο στὶς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἀριθμοῦν βιβλία 8, σελίδες 5000, ἦγουν, κυριαρχία σπὶν Ἑρμηνεία τῆς Κ. Διαθήκης σαρωτικὴ! «Ψαλτήριον μετὰ συντόμου ἑρμηνείας», προσωπικὴ ἀγάπη του γιὰ προσευχὴ. Δίτομη «Καὶνὴ Διαθήκη μετὰ συντόμου ἑρμηνείας», ἐγκεκριμένη ἀπὸ Ἱ. Σύνοδο, Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἀλλὰ καὶ περιπέτεια ἐκδοτικὴ, ἀπότοκο τῆς φοβίας, μέσα 20οῦ αἰῶνα, τῶν κατὰ τίς ἀρχές τοῦ «Εὐαγγελικῶν». «Ὁ Τ. ἀπεθνήθηκε στὸν τότε Διευθυντῆ τῆς Ἀπ. Διακονίας Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βασ. Βέλλα καὶ ζήτησε νὰ ἀναλάβῃ ἢ «Ἀποστολικὴ Διακονία» τὴν ἐκδοσιν. Ἀλλ' ὁ Βέλλας τοῦ ἀπάντησε. «Τί λές, κ. Παναγιώτη, θέλεις νὰ μέ κάψεις»; γράφει ὁ Ν. Βασιλειάδης, καὶ προσθέτει. Τὴ δεκαετία 1950, οἱ δυναμικοὶ Μητροπολίτες, Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος καὶ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος, «τὸν θερμοπαρακαλοῦσαν μὲ ἐπιστολὰς -σώζονται στὰ κατάλοιπά του- νὰ δεχτεῖ χειροτονία γιὰ νὰ τὸν ἐκλέξουν ἀμέσως Ἀρχιεπίσκοπο»⁵.

Τελειόφοιτο τὸ 1957 ζοῦμε σὲ Λειτουργία στό ἐκκλησάκι τῆς

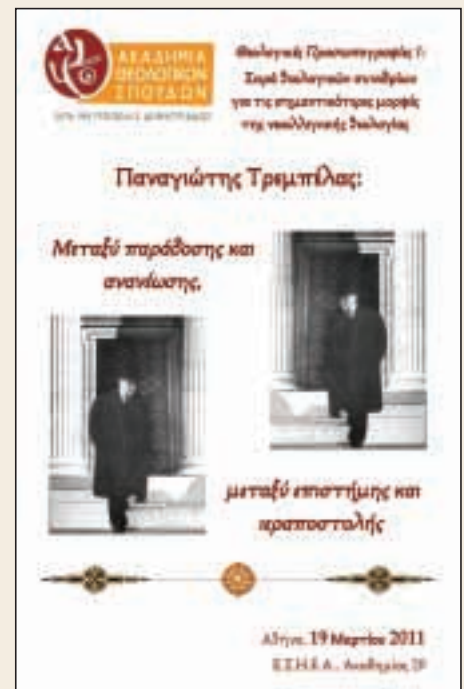
Πάρνηθας τὸ συγκλονιστικὸ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Τὸ ἔτος 1967, ἀναγορεύεται ἐπίτιμος Διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου Θεσσαλονίκης καὶ τὸ 1976 ἡ ὀλομέλεια τῶν τακτικῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸν ἐκλέγει «ἐπίτιμο Καθηγητῆ» του. Εἶναι ὁ δεύτερος ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Καθηγητῆς, πού τιμᾶται μὲ αὐτὴ τὴν ὑψίστη καὶ σπάνια ἀκαδημαϊκὴ διάκριση, μετὰ τὸν Καθηγητῆ, Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Παπαδόπουλο. Τέλος, βολιδοσκοπηθεῖς ἂν θὰ δεχόταν ἐκλογή του σπὶν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, χωρὶς νὰ ὑποβάλῃ αἴτηση, ἀπάντησε Γορτυνιακὰ. «Φτούνα μωρὲ δὲν εἶναι γιὰ μένα».³ Γενικὰ, ἀποφευγε τόσο πολὺ κάθε τιμὴ, πού γιὰ καιρὸ δὲ μιλοῦσε σὲ στενὸ συγγενικὸ του πρόσωπο, γιὰτὶ ἀπλῶς καὶ μόνο κάποια του κίνηση εἶχε ὑποψιαστεῖ!

Ἀπὸ τὰ 33 νέα βιβλία τῆς μετὰ τὸ Πανεπιστήμιο περιόδου (1957-1977) ἀναφέρω μόνον τὴν ἐκ σελίδων 1570 τρίτομη «Δογματικὴ τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας». Καὶ τὴ συνοδεύω μὲ τὴν ὄχι τυχαία ἐπισήμανση τοῦ Καθηγητῆ π. Ἰωάννη Ρωμανίδου ὁμιλοῦντος περὶ «τοῦ κορυφαίου Δογματικοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν... ὅστις ἐπίσης ἠκολούθησε γραμμὴν ἐπανόδου τῆς νεωτέρας Ὁρθόδοξου Θεολογίας εἰς τὴν Πατερικὴν Παράδοσιν». Τὸ ἔργο βραβεύτηκε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἐνῶ σὲ προλογικὴ ἐπιστολῇ σπὶν ἐκδοσὴν του σὲ Γαλλικὴ μετάφραση, ὁ γνωστός Καρδινάλιος Μπέα τὸ ἐκτιμᾷ ὡς χρήσιμο εὐρύτερα, καὶ «καρπὸ τῆς ἀγάπης καὶ πείρας μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς ἀφιερωμένης σπὶν ὑπηρεσίᾳ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας».³

Κλείνω τὰ περὶ συγγραφικοῦ ἔργου τοῦ Π. Τ. μὲ Καθηγητῆ Μ. Ὁρφανὸ ἐπισημαίνοντα: «Ἐπῆρξε ὁ πολυγραφώτατος θεολόγος ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, καὶ ἡ ἔκτασις τῶν συγγραφεῶν του, τὸσον κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὅσον καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον, μόνον πρὸς τὴν τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφεῶν δύναται νὰ παραβληθεῖ». Καὶ μὲ τὸν ἐξῆς πίνακα τῶν μέχρι τὸ 1970 ἔργων του πού κατάρτισε ὁ Καθηγητῆς Ε. Θεοδώρου. Βιβλία ἢ ἀνάτυπα 107, μεταφράσεις 14, ἄρθρα σὲ Ἐγκυκλοπαιδείες 150, σὲ περιοδικὰ 1770. Δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ μακαριστὸς Καθηγητῆς συνέχισε νὰ γράφει ὡς τὸ θάνατό του τὸ 1977 -ἄλλα ἐπτὰ χρόνια- ὁ ἀριθμὸς τῶν 2041 δημοσιευμάτων τοῦ πίνακα αὐτοῦ πρέπει νὰ αὐξηθεῖ.^{3,5}

Τηλεγραφικὰ ἐπισημαίνω ὅτι ἡ συμβολὴ του σὲ Παν-Ὁρθόδοξες Διασκέψεις εἶναι καίρια καὶ οὐσιαστικὴ, καὶ ἡ φωνὴ του γιὰ τίς δια-χριστιανικὴς σχέσεις ἢ ἡ μετοχὴ του σπὶν συνεδρία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν -Ἐβραστον- τίμα, θετικὴ, συνειρητικὴ καὶ σθεναρὴ. Ὡστόσο ἄς μὴ σπεύδουν ὀρισμένοι ν' ἀρπαχτοῦν ἀπὸ τὸ «Λέων τῆς Ὁρθοδοξίας», γιὰ νὰ ἐντάξουν σὲ ὅσους τελευταῖα κορυβαντιοῦν «μανικῶς» Ἀντι-δυτικὰ, αὐτὸν πού τιμοῦσε τὸ «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ», καὶ γνώριζε ἄριστα ὅτι τὸ «Πιστεύω» σπὶν Λειτουργία πατάει στό «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» γερὰ!

Τηλεγραφικὰ ἐπίσης λέω ὅτι τίς «τελευταῖες 96 μέρες» στό Νοσοκομεῖο, ὡς τίς 18.11.1977, πού κοιμήθηκε «ἐν Κυρίῳ», καὶ παραδόθηκε «εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη», ὁ κατὰ τὸν Καθηγητῆ ἱατρός Γαρδίκας «προνομιούχος του ὀργανισμοῦ», διακονήσαντες

Ἡ ἀφίσα τοῦ Συνεδρίου.

αὐτόν ἀδελφοί καί ἐπισκέπτες βεβαιώνουν πὼς ἦταν σέ ἀδιάλειπτη κοινωνία μέ τό Χριστό, μέ μετάνοια, εὐχαριστία τῆς Ἀγάπης του καί δοξολογία. Κι ἄν κάποια στιγμή, ὀρμητικός ἀπό χαρακτῆρος δυστροποῦσε, μέ τίς πολλές ἱατρικές ἐπικουρίες, παρευθὺς δακρυρροῶν συγγνώμη ζητοῦσε.⁵ Ὅπως ἔκανε κάποτε παλιά στό φροντιστήριο Ὀμιλητικῆς, πού ἄστραψε καί βρόντηξε στήν ἔδρα τό χέρι μέ κάποιους «ζηλωτές», καί «γύρισε, τί μεγαλεῖο Δασκάλου, καί ζήτησε συγγνώμη ἀπό μᾶς τούς φοιτητές!»⁷ Καί τέλος ὅτι εἶναι θαυμάσια ἡ ἐπιλογή τοῦ Καθηγητῆ Κ. Μουρατίδη νά τοῦ ἀπευθύνει στόν ἐπικήδειο, τόν τετραστικό χαιρετισμό Βερίτη στόν ἴδρυτή τῆς «Ζωῆς» Εὐσέβιο Ματθόπουλο. «Πέραν τώρα, Γέροντα, στό φῶς -ζῆσε τί χαρά τοῦ Παραδείσου -πλούσιος πού σέ πρόσμενε ὁ μισθός- Ὅλη τούτη ἡ δόξα εἶναι δική Σου».^{4,5}

ΥΠΟΚΛΙΝΟΜΕΘΑ ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ

Αὐτά τὰ ἐλάχιστα γιά τόν εὐρύτατα ἀγαπημένο Καθηγητή Παναγιώτη Τρεμπέλα ὁ ὁποῖος «οὕτω ἅπαντα διελθών, ὡς οὐδεὶς ἔν. Οὕτω δέ εἰς ἄκρον ἕκαστον, ὡς τῶν ἄλλων οὐδέν», ὡς θά ἔλεγε, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Γιά τόν Πανεπιστημιακό Καθηγητή πού δέν ἔκανε θεολογία σπουδαστηρίου, οὔτε ἐντυπωσιασμοῦ, ἤγουν εὐρηματικῆς λεξιθηρίας, γοιτευτικά ὠραιοπαθοῦς ἐκφραστικά, πλὴν ὑπέρ-πυκνῆς νοηματικά! Ἄλλά! Ὅντας ρέκτης καί μέντορας, ἄλλος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, λόγου ἀπό καρδίας θερμοῦ, ἀπλοῦ, κρυστάλλινα λαγαροῦ, συγκεκριμένου, πρακτικοῦ, τουτέστιν κατανοητοῦ, ἔθεσε τί γνώση, τίν εὐφυΐα, τί ρητορική, διαλεκτική καί συγγραφική δυναμική του στήν ὑπηρεσία τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας!

Καί τώρα ἔξοδος. Μέ Μητροπολίτη Γέροντα Χαλκηδόνος Μελίτωνα. «Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Π. Τ. ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πωχαίνει τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τήν Χριστιανοσύνην, τόν κόσμον... Ὡς κοσμοκαλόγηρος, ὡς πολυπλευρος θεολόγος... ὡς αὐθεντικός Ἀκαδημαϊκός Διδάσκαλος καί ὀργανωσιακός ἡγέτης ὑπέτασε τόν ἑαυτόν του εἰς τήν τάξιν τοῦ κανονικοῦ τέκνου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διά τοῦτο, ὑποκλινόμεθα μετά σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς μνήμης του, καί ζητοῦμεν νά μνησθῶμεν ὅλοι, κληρικοί καί λαϊκοί, τό ἅγιον παράδειγμά του». Μέ γραφίδα Ἀγιορείτικη, τοῦ Ἀρχιμανδρίτη Γαβριήλ, τῆς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου. «Ὅ,τι εἶναι διά τούς Ρώσους ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, διά τούς Σέρβους ὁ π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, ἦτο καί εἶναι διά τήν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα μας ὁ Π. Τρεμπέλας». Καί ἡ ἐπισφράγιση ἀπό μαθητή του, τόν Καθηγητή & Ἀκαδημαϊκό Κ. Μπόνη: «Ὁ Π. Τ. δέν ἔχει ἀνάγκην γνωμῶν... μάλιστα τῶν ἐκ προκαταλήψεως ὀμιλούντων... Δέν ἔχει ἀνάγκην... ἐγκωμίων δι' ἔξαρσιν τῆς ἐπιβλητικῆς μορφῆς του... Ἄριστος ἐπιστήμων, τέλειος ἄνθρωπος. Ἐνεγράφη... ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Πνεύματος καί τῆς Αἰωνιότητος... Ἡδύνηται ἐν τῇ πνευματικῇ πανδαισίᾳ τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τίν ὁποίαν τοσοῦτον ὕμνησεν, εἰς τήν ὁποίαν τοσοῦτον ἐπίστευσεν, καί ἐπὶ τήν ὁποίαν τοσοῦτον ἤλπισεν!»^{4,5}

1. Βασικές Πηγές.

2. Ἀθ. Κοτταδάκης, Π. Ν. Τρεμπέλας, «Ὁ κορυφαῖος Διδάχος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας στόν 20ό αἰῶνα», «Ἀνάπλασις», τ. 449/2010, καί «Θεολογίας τό καύχημα-Ἀγωνιστικῆς παρουσίας ἀγλίσμα», «Ἡ Δράσις μας», τ. 483/2010.

3. Τοῦ ἴδιου: «Αὐτοί πού ἄνοιξαν τό δρόμο», ἐκδόσεις «Τῆνος», Ἀθήναι 1976.

4. Μ. Ὀρφανός: «Ὁ Παναγιώτης Τρεμπέλας ὡς Θεολογική Προσωπικότης», «Θεολογία», τ. ΝΘ', Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1988.

5. «Εὐλαβές Ἀφιέρωμα εἰς τόν Παναγιώτην Ν. Τρεμπέλαν», Ἐταιρεία τῶν Φίλων του λαοῦ, Ἀθήναι 2007-καί τὰ ἐκεῖ ἐπόνυμα καί ἄλλα γραπτά.

6. «Παναγιώτης Τρεμπέλας, Λέων τῆς Ὀρθοδοξίας», Ἐκδόσεις «Ἀδελφότης Θεολόγων «ὁ Σωτήρ». Ἀθήναι 2010 -καί τὰ ἐκεῖ ἐπόνυμα καί ἄλλα γραπτά.

7. «Μήνυμα» Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦλου σέ «Ἐκδήλωση μνήμης γιά τόν ἀείμνηστο Παναγιώτη Τρεμπέλα», Ἀρ. Πρωτ./ΕΞ 3227/16.8.2007, καί Διαδίκτυο.

8. Π.Β. Πάσχος, «Ἡ Γροθιά τοῦ Τρεμπέλα», «Ὀρθόδοξος Τύπος», 14.1.2005.

9. Χρ. Γιανναράς, «Καταφύγιο Ἰδεῶν», ἐκδόσεις «Δόμος», 1987.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Προσκυνηματική
Ἐκδρομή στήν **Παναγία Σουμελά**
μέ τόν **Οἰκουμενικό Πατριάρχη**

12-19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2011

- ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ
- ΛΙΜΝΗ ΟΥΖΟΥΝΓΚΙΟΛ • ΟΡΟΣ ΜΕΛΑ
- Ι.Μ. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ
- ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΑ • ΣΑΜΨΟΥΝΤΑ
- ΟΡΝΤΟΥ • ΑΜΑΣΕΙΑ • ΣΙΝΩΠΗ

Ἡ ἐκδρομή θά πραγματοποιηθεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος & Ἀλμυροῦ κ. **Ἰγνατίου**.

ΔΕΥΤΕΡΑ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2011

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΠΡΟΕΞΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ.κ. **ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ**

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ:

Βιβλιοπωλεῖο Ἰ. Μ. Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ»
Τηλ.: 24210 32916

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ

Ευλαβικό προσκύνημα στις Ἀλησμόνητες Πατρίδες πραγματοποίησαν σαράντα (40) προσκυνητές από τήν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος τό δεκαήμερο 9 - 18 Μαΐου 2011. Οἱ προσκυνητές εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθοῦν σπουδαῖα κέντρα τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού ἤκμασαν γιά δύο καί πλέον χιλιετίες καί στά ὁποῖα παραμένουν ἀνεξίτηλα χαραγμένα τά στίγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καί τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως. Ἐπισκέφθηκαν τά Μοσχονήσια καί τό Ἀἶβαλί, τήν πρωτεύουσα τῆς Ἰωνίας Σμύρνη, τήν Ἀρχαία Ἐφεσο, τό Ἴκόνιο καί παρέμειναν γιά τρεῖς ἡμέρες στήν Καππαδοκία. Ἐκεῖ θαύμασαν τά σμιλευμένα στούς ἡφαιστιογενεῖς βράχους ἀπομεινάρια τῶν Ὁρθόδοξων Μοναστικῶν Κέντρων καί ἀσκητηρίων στά Κόραμα καί στό Φαράγγι τοῦ Περιστερέματος, τά ὁποῖα, κατά τήν περίοδο τῆς ἀκμῆς τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ στήν περιοχή, φιλοξένησαν 100.000 Μοναχοῦς. Ἐπισκέφθηκαν, ἐπίσης,

τίς Κατακόμβες τῆς Μαλακοπῆς, ὅπου διέμειναν καί διασώθηκαν, τήν περίοδο τῶν Ρωμαϊκῶν διωγμῶν, χιλιάδες Χριστιανῶν. Ἀποκορύφωμα τοῦ προσκυνήματος στήν Καππαδοκική γῆ ἦταν ἡ συμμετοχή στόν Ἑσπερινό πού τέλεσε ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στόν ἐγκαταλελειμμένο Ἱερό Ναό Ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης Σινασσοῦ καί κυρίως στήν Πατριαρχική Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Ἀραβισσοῦ, ὁ ὁποῖος λειτουργήθηκε, γιά πρώτη φορά, μετά ἀπό 89

χρόνια. Στήν Καππαδοκία, ἐπίσης, οἱ προσκυνητές ἐπισκέφθηκαν τό Προκόπι, ὅπου ἔζησε αἰχμάλωτος καί ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος, τήν Καρβάλη, ὅπου ἔζησε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, τήν Νίγδη, τήν Ἀρχελαΐδα καί τήν Ἄβανο. Τίς δύο τελευταῖες ἡμέρες οἱ προσκυνητές ἐπισκέφθηκαν τήν Βασιλίδα τῶν πόλεων καί διαχρονική πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ Κωνσταντινούπολη. Πρῶτος σταθμός τους ἦταν τό Φανάρι, ὅπου καί ἡ ἔδρα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀκολούθησε ἐπίσκεψη στήν Παναγία τῶν Βλακερνῶν, στό Ἅγίασμα τοῦ Βαλουκλή, στήν Ἁγία Σοφία, ὅπου ξεναγήθηκαν στόν κυρίως Ναό καί στόν γυναικωνίτη, ἐνῶ θαύμασαν τά περίφημα ψηφιδωτά, ἐνδεικτικά τῆς ἀπαράμιλλης τέχνης καί τοῦ πολιτισμοῦ πού ἀναπτύχθηκε κατά τήν περίοδο τῆς ἀκμῆς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Κοντά στούς ὑποψηφίους, πού διαγωνίστηκαν στίς φετινές Πανελλήνιες ἐξετάσεις, βρέθηκε, ὅπως κάθε χρόνο, ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας τελώντας τήν Κυριακή 8 Μαΐου, στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Βόλου, βραδινή Θεία Λειτουργία, γιά τήν ἐνίσχυση, τόν φωτισμό καί τήν ἐπιτυχία τῶν διαγωνιζομένων μαθητῶν. Στήν Θεία Λειτουργία χοροστάτησε ὁ Ποιμενάρχης μας, ὁ ὁποῖος εὐχήθηκε καλή ἐπιτυχία σέ ὅλους τούς ὑποψηφίους, προτρέποντάς τους νά ἀποβάλουν τό ἄγχος, νά ἀντλήσουν δύναμη ἀπό τό Θεό κρατώντας μαζί τους τή ζωντανή προσευχή, ἀναφέροντας χαρακτηριστικά: «Ἀντλήστε δύναμη ἀπό τούτη τή βραδιά... Κρατήστε μαζί σας τή ζωντανή προσευχή... ὅταν ἐμπιστευθεῖτε τή ζωῆ σας στό Θεό, νά ξέρετε ὅτι Αὐτός ξέρει τό καλύτερο».

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Πραγματοποιήθηκε μέ ἐπιτυχία τή Δευτέρα 9 Μαΐου 2011 στό Α' Ἀμφιθέατρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κοινή ἐκδήλωση τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν καί τοῦ Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ. γιά τήν Εἰρήνη καί τή Δικαιοσύνη, μέ ἀφορμή τό βιβλίο πού ἐξέδωσε ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν μέ τίτλο: «Καί ἐπί Γῆς Εἰρήνη... Ὁραμα καί αἶψιμα γιά τούς λαούς καί τίς ἐκκλησίες σήμερα. Ὁρθόδοξη συμβολή» (Ἰνδικτος 2010). Ὁμιλητές ἦταν οἱ ἐξῆς: ὁ καθηγητής τοῦ Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ. κ. Πέτρος Βασιλειάδης, ἡ κ. Δήμητρα Παπαδοπούλου, ὁμ. Καθηγήτρια τοῦ Τμήματος Ψυχολογίας καί Ὑπεύθυνη τῆς Ἐδρας UNESCO Α.Π.Θ., ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νιγηρίας κ. Ἀλέξανδρος. Χαιρετισμούς ἀπέθυσσαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ. καθ. Δημήτριος Καϊμάκης καί ὁ Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, ἐνῶ τήν ἐκδήλωση προλόγισαν καί συντόνισαν ὁ ἐπίκουρος Καθηγητής τοῦ Τμήματος Θεολογίας κ. Στέλιος Τσομπανίδης καί ἡ συνεργάτις τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν καί διδάσκουσα στό Ε.Α.Π. κ. Ἑλένη Κασσελοῦρη-Χατζηβασιλειάδη.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΕΩΝ

Με εξαιρετική επιτυχία έλαβε χώρα στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας το Σάββατο 14 Μαΐου το Περιφερειακό Φεστιβάλ Νεολαίας της Έκκλησίας για Θεσσαλία, Δυτική Μακεδονία & Ήπειρο, με διοργανώτρια την Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος. Η Συνοδική Επιτροπή Χριστιανικής Αγωγής της Νεότητας της Ίερας Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος έχει καθιερώσει σε επίσημη βάση Πολιτιστικό πρόγραμμα για εφήβους και νέους, ανά την Επικράτεια, με σκοπό τη δημιουργία κινήτρων για καλλιτεχνική δραστηριότητα και πρωτότυπη καλλιτεχνική δημιουργία στις Ίερες Μητροπόλεις, την επικοινωνία μέσω της Τέχνης των καλλιτεχνικών ομάδων και γενικότερα μεταξύ ένοριων των Ίερων Μητροπόλεων καθώς και τον εμπλουτισμό της Ηλεκτρονικής Τράπεζας Κατήχησης και Πολιτισμού www.catichisis.gr. Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης οι νέοι που συμμετείχαν από τις Ί. Μητροπόλεις Σερρών, Τρίκκης, Βεροίας και Δημητριάδος έρμηνευσαν, τραγούδησαν και χόρεψαν έργα εμπνευσμένα από την χριστιανική πίστη και την Έλληνική παράδοση, με μοναδικό τρόπο. Την εκδήλωση έκλεισε ο Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος, ο οποίος απευθυνόμενος προς τους συμμετέχοντες τόνισε μεταξύ άλλων: «Η κρίση δεν πρέπει να είναι η μοναδική μας απασχόληση, αλλά αποτελεί ένα γεγονός που δεν πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους... Αυτές τις μέρες αυτό που κάνετε είναι η απάντηση ότι η ζωή μας δεν είναι μόνο χρήματα και καλοπέραση... Ζωή είναι η συνάντηση

του ανθρώπου με το Θεό και το συνάνθρωπο». Τέλος, μετέφερε τις ευχές του Μακ. Αρχιεπισκόπου κ. Ίερωνύμου και ευχαρίστησε όλους τους συντελεστές και συμμετέχοντες, παροτρύνοντάς τους να συνεχίσουν αυτή την αξιόλογη προσπάθεια.

ΝΕΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΡΡΩΝ

Το νέο Πνευματικό Κέντρο της ένορίας του Αγίου Γεωργίου Φερρών εγκαινιάστηκε την Κυριακή 22 Μαΐου, άμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία, από τον Μητροπολίτη μας κ. Ίγνάτιο, παρουσία της Δημάρχου Ρήγα Φεραίου κ. Ελένης Λαϊτσου, του Βουλευτού Μαγνησίας κ. Παύλου Μαρκάκη, του κλήρου και του λαού της περιοχής. Πρόκειται για σύγχρονο και λειτουργικό κτήριο, που θα αποτελέσει μία πνευματική κυψέλη. Στην όμιλία του ο Σεβασμιώτατος, αφού επαινέσε όλους όσους συνέβαλαν στην δημιουργία του Πν. Κέντρου, αναφέρθηκε στις εξελίξεις που αφορούν στις σχέσεις Έκκλησίας - Πολιτείας στην Ελλάδα και στις δυσκολίες που ήδη αντιμετωπίζει η Έκκλησία, στην ανάγκη, πλέον, η Έκκλησία να αποκτήσει αυτονομία και ανεξαρτησία για να λειτουργεί αδέσμευτα και, τέλος έστειλε προς κάθε κατεύθυνση μήνυμα ενότητας και αισιοδοξίας.

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΔΟΒΡΑ

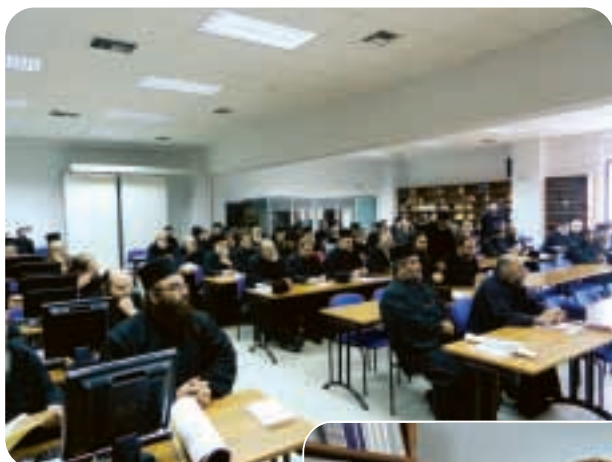
Τό Σάββατο 28 Μαΐου ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος επισκέφθηκε την Ίερά Μονή Παναγίας Δοβρά της Ίερας Μητροπόλεως Βεροίας, κατόπιν προσκλήσεως του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης & Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, όπου χοροστάτησε και όμιλησε στον Μέγα Πανηγυρικό Έσπερινό, προς τιμήν του Αγίου Λουκά, Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως & Κριμαίας, του Ίατρου, στον υπό ανέγερσιν ομώνυμο Ίερό Ναό της Μονής.

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕΙΑ 2011»

Με τήν εὐκαιρία τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Βόλου καί τῆς συμπληρώσεως 75 χρόνων ἀπό τά ἐγκαίνια τοῦ περικαλλοῦς καί ἱστορικοῦ αὐτοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς πόλης μας, ἡ Ἐνορία διοργάνωσε σειρά ἐκδηλώσεων μέ τόν τίτλο «Κωνσταντίνεια». Τό πρόγραμμα ἄρχισε μέ τή Δευτέρα 16 Μαΐου στόν προαύλιο κῶρο, ὅπου ὁ Μητροπολίτης μας, ὁ κληρικός καί ὁ λαός ὑποδέχθηκαν Ἱερό Τεμάχιο τοῦ Τιμίου Ξύλου, τό ὁποῖο φυλάσσεται στήν Ἱερά Μονή Παναγίας Σουμελά καί μετέφερε ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας Ἱ. Αρχιμ. Γεώργιος Χρυσοστόμου. Στή συνέχεια ἐψάλη Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, στόν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός. Οἱ πλούσιες λατρευτικές ἐκδηλώσεις κορυφώθηκαν μέ τίς πανηγυρικές ἀκολουθίες τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἰσαποστόλων καί Μεγάλων Βασιλέων Κων/νου καί Ἑλένης. Τήν Παρασκευή τελέσθηκε ὁ Πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας καί τό θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Παν. Ἀρχιμ. π. Παῦλος Συνόλας ἀπό τήν Ἱ. Μητρόπολη Βεροίας. Ἀκολούθησε ἡ Λιτάνευση τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῶν Ἁγίων στήν παραλία τοῦ Βόλου καί ἡ τέλεση τῆς ἀρτοκλασίας. Τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τελέσθηκε ἡ Πανηγυρική Θεία Λειτουργία, στήν ὁποία συλλειτουργήσαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας μέ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τό θεῖο λόγο. Τά «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕΙΑ» ὁλοκληρώθηκαν τήν Κυριακή 23 Μαΐου μέ τήν ἀναχώρηση τοῦ Τιμίου Ξύλου καί τήν ἐκδήλωση παραδοσιακῶν χορῶν στό προαύλιο τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ ΜΕ ΟΜΙΛΗΤΗ ΤΟΝ π. ΑΝΔΡΕΑ ΚΟΝΑΝΟ

Ἡ τελευταία μηνιαία Ἱερατική Σύναξη γιά τό ἱεραποστολικό ἔτος 2010-2011 πραγματοποιήθηκε τή Δευτέρα 19 Μαΐου στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Ὁμιλητής ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Ἀνδρέας Κονάνος, Κληρικός τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν - Ἐκπαιδευτικός, ὁ ὁποῖος μίλησε μέ θέμα «Ἡ ὁμορφιά τῆς Ἱερατικῆς ζωῆς». Ὁ π. Ἀνδρέας ἀναφέρθηκε στή ζωή τοῦ ἱερέα, ἡ ὁποία δέν μεταβάλλεται μαγικά μέ τή χειροτονία ἀλλά χρειάζεται συνεχῆ ἀγώνα γιά νά μὴν δείχνει ἄλλο ἀπ' αὐτό πού ἔχει στήν καρδιά του. Τόνισε ὅτι ὁ κληρικός δέν πρέπει νά ἀπογοπεύεται γιατί σέ βάθος χρόνου βλέπει τά ἀποτελέσματα τῆς καλῆς του διακονίας, καθώς εἶναι ὁ μόνος στόν ὁποῖο, τελικά, μποροῦν νά «ἀκουμπήσουν» οἱ ἄνθρωποι καί ὅτι ὁ Θεός φροντίζει τόν ἱερέα σέ κάθε του ἀνάγκη. Μέ τήν ιδιότητα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, ὁ ὁμιλητής παρουσίασε τό πῶς βλέπουν οἱ νέοι τήν Ἐκκλησία καί τούς ἱερεῖς. Γιά τή σχέση μεταξύ τους τόνισε ὅτι χρειάζεται, ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἱερέα, ἀθεντικότητα, ἐπαφή μέ τήν πραγματικότητα καί εἰλικρινές ἐνδιαφέρον γιά τή ζωή καί τά προβλήματα τῶν νέων. Ὁ Χριστός ἦταν πάντα μή προβλέψιμος καί ἀναπάντεχος στή διαχείριση τῶν ἀνθρώπων καί ὁ ἱερέας πρέπει νά ὀδηγήσει τούς ἀνθρώπους στήν ἐλευθερία καί στήν ἀποκάλυψη ὅτι ὁ Θεός τούς ἀγαπᾷ. Κατακλείοντας, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τόν π. Ἀνδρέα καί τόνισε τήν ἀνάγκη ἐνότητας καί σύμπνοιας στήν ἐλληνική κοινωνία. Κάλεσε, ἐπίσης, τούς Κληρικούς νά σταθοῦν στό ὕψος τῶν περιστάσεων καί νά ἐργαστοῦν, ἀκόμα περισσότερο, μέ αὐταπάρνηση, ταπείνωση, κοινωνική εὐαισθησία, ἀγάπη, διάκριση καί ἀνιδιοτέλεια, σπρίζοντας ὅποιον-δήποτε ἄνθρωπο θά προστρέξει στήν Ἐκκλησία, ἀναζητῶντας κάθε εἶδος βοήθεια.

ΚΟΥΡΑ ΜΟΝΑΧΗΣ ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

Τό Σάββατο 4 Ιουνίου 2011 σπίν Ἱερά Μονή Ταξιαρχῶν Πηλίου τελέσθηκε κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ κουρά σέ μεγαλόσχημη μοναχή τῆς ἀδελφῆς Εὐγενίας. Στή Θεία Λειτουργία

συλλειτουργήσαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Κερκύρας κ. Νεκτάριος καί Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος καί συμμετείχαν πολλοί κληρικοί καί πλήθος πιστῶν.

ΝΕΕΣ ΔΩΡΕΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗ ΣΕ ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Σέ μία ἀκόμη οικονομική προσφορά πρός τήν τοπική Ἐκκλησία, γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ πνευματικοῦ καί κοινωνικοῦ τῆς ἔργου, προχώρησε τό Ἴδρυμα «Δεληγιώργη» καί ὁ Πρόεδρος του κ. Νικόλαος Δεληγιώργης. Συγκεκριμένα, τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως στόν πανηγυρίζοντα Ναό, πρό τοῦ τέλους τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος ἀπένειμε τιμητική διάκριση στόν Πρόεδρο τοῦ Ἰδρυματος Δεληγιώργη κ. Νικόλαο Δεληγιώργη, ὁ ὁποῖος προσέφερε τό ποσό τῶν 20.000 εὐρώ γιά τήν ἀνακαίνιση καί τόν ἐξοπλισμό τοῦ νέου Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἀναλήψεως, στό κτήριο τοῦ πρώην Ἐκκλ/κοῦ Λυκείου, τό ὁποῖο πλέον, θά ὀνομάζεται «Δεληγιώργειο» Πν. Κέντρο. Παράλληλα ἀνάλογη δωρεά ἀπό τό κοινωφελές Ἴδρυμα ὕψους 15.000 εὐρώ ἔγινε καί σπίν Ἐνορία Ἁγίου Ἀθανασίου

Βελεστίνου γιά τή δημιουργία σύγχρονου Πνευματικοῦ Κέντρου.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΣΤΑΘΜΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ «ΔΙΑΚΟΝΙΑ»

Τά ἐγκαίνια τοῦ ἀνακαινισμένου Σταθμοῦ Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος μέ τήν ἐπωνυμία «Διακονία», πραγματοποιήθηκαν τήν Τρίτη 10 Μαΐου 2011, ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας. Ἡ «Διακονία» θά λειτουργεῖ, πλέον, ὡς παράρτημα τοῦ Συλλόγου Συμπαραστάσεως Κρατουμένων «Ὁ Ἐσταυρωμένος», καί θά ὑποδέχεται τούς ἔχοντας ἀνάγκη ἀνθρώπους καλύπτοντας τίς πρώτες ἀνάγκες σέ ἐνδυση, τροφίμα καί ἔκτακτα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν. Μετά τό χαιρετισμό τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Μπατάκα, πού ἔχει τή γενική εὐθύνη, ὁμιλήσε ὁ Ποιμενάρχης μας καί ἀνέφερε: «Ἐγκαινίζουμε ἕναν κῶρο γνωστό ὁ ὁποῖος ἐπαναλειτουργεῖ μέ ὅλες τίς προϋποθέσεις γιά νά εἶναι πράγματι ἕνας Σταθμός Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν. Εἶναι μία συνολική προσπάθεια μαζί μέ τά κέντρα σίτισης πού προσφέρουν 1.309 μερίδες φαγητό τήν ἡμέρα. Ὅπως διαπιστώνετε, ἐντείνουμε τίς προσπάθειές μας χάρη στούς ἐθελοντές οἱ ὁποῖοι προσφέρουν καθημερινά ὑπηρεσίες καί θά συμπαραστέκονται καί θέλω νά πιστεύω ὅτι ὅσο κι ἄν αὐξάνονται οἱ ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων σπίν κοινωνία μας ὑπάρχουν αὐτοί πού μπορεῖ νά εἶναι ἀλληλέγγυοι, νά συμπράττουν, νά συνεργάζονται καί νά συμβάλλουν, ὥστε κανεῖς νά μήν νοιώθει μόνος του κι ἐγκαταλελειμμένος». «Ἡ Διακονία», λειτουργεῖ καθημερινά ἀπό τίς 8:30 π.μ. τό πρωί μέχρι τίς 12:30 τό μεσημέρι, ἐκτός Σαββάτου, Κυριακῆς καί ἁγίας. Ὑπεύθυνος γιά τίς ὥρες αὐτές εἶναι ὁ κ. Παναζῆς Γερμάνης, ὁ ὁποῖος δέχεται τίς προσφορές τῶν συμπολιτῶν μας καί ἐνημερώνει τούς ἐνδιαφερομένους γιά ὅλα τά θέματα λειτουργίας τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 30ο • Ἀρ. Φύλλου 362-363 • Ιούνιος-Ιούλιος 2011

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Κιαμέτης
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξανάκης
Ἐκδόσεις: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: 3Ε ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ Α.Ε.

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: info@imd.gr

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

Με ιεροπρέπεια και λαμπρότητα εορτάστηκε και φέτος η μεγάλη Δεσποτική εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου, με επίκεντρο τόν όμώνυμο και περικαλλή Ναό του Βόλου, όπου έλαβε χώρα σειρά εβδομαδιαίων λατρευτικών εκδηλώσεων. Η πανήγυρις έλαβε λαμπρότερο χαρακτήρα χάρη στην έλευση και παραμονή του Ίερού Τεμαχίου του Λειψάνου του νεοφανούς Αγίου Λουκά του Ίατρου από την Ίερά Μονή Σαγματά. Η υποδοχή του Λειψάνου του Θαυματουργού Αγίου πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 30 Μαΐου 2011 στον προαύλιο χώρο του Ίερου Ναού, ενώ ακολούθησε Έσπερινός και όμιλία του Αρχιμ. π. Νεκταρίου Αντωνοπούλου, Καθηγομένου της Ί. Μονής Σαγματά και συγγραφέα της βιογραφίας του Αγίου. Καθόλη την εβδομάδα υπήρχε πλούσιο λατρευτικό πρόγραμμα. Την παραμονή της εορτής, τελέσθηκε ο Πανηγυρικός Έσπερινός χοροστατούτος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, ο οποίος κήρυξε και τό θείο λόγο και συγχοροστατούτος του Ποιμενάρχου μας. Μετά τό πέρας του Έσπερινού έλαβε χώρα ή λιτάνευση της ιερής Εικόνας στις γειτονίες της ένορίας, υπό τούς ήχους της φιλαρμονικής του Δήμου Βόλου. Κατά την πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον κατάμεστο πανηγυρίζοντα Ναό προέστη ο Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ίγνατίος, συλλειτουργούντων του Σεβ. Μητροπολίτου Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου και πλήθους κληρικών εκ Βόλου, Αθηνών και Λαρίσης, μεταξύ τών οποίων και ο τ. Πρωτοσύγκελλος της Ίερής Αρχιεπισκοπής Αθηνών Πρωτ. Θωμάς Συνοδινός. Τόν θείο λόγο κήρυξε ο Ποιμενάρχης μας, ο οποίος αναφέρθηκε στην χαρά που βίωσαν οι Μαθητές κατά την Ανάληψη του Κυρίου, όπως περιγράφεται στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή, καθώς «βεβαιώθηκαν, διά της εὐλογίας, για την Θεότητα του Ίησού και έλαβαν την υπόσχεση της ελευσεως του Παναγίου Πνεύματος». Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε, επίσης, ότι στο πρόσωπο του Αναληφθέντος Χριστού θεώθηκε τό ανθρώπινο πρόσωπο και έκτοτε γίνεται ο άνθρωπος μέτοχος της κοινωνίας της Αγίας Τριάδος. Τό γεγονός αυτό, πού συνιστά την αίτια της μεγίστης χαράς τών Χριστιανών, υποτιμάται σήμερα, καθώς «καταβάλλεται προσπάθεια να σβήσει ή χαρά απ' τις καρδιές τών ανθρώπων. Την ίδια, όμως, στιγμή έρχεται ή Έκκλησία να μās καλέσει να

λάβουμε μέρος στην χαρά της Αναλήψεως, κηρύττοντας κυρίως δύο πράγματα: ότι ο άνθρωπος έχει μοναδική και ανεπανάληπτη

αξία, την δική του προσωπικότητα. Ποιός, όμως, άνθρωπος; Έκείνος πού δέ μετέχει μόνο της ύλης, αλλά και του πνευματικού κόσμου, με την άθάνατη ψυχή του, την πνοή του Θεού πού υπάρχει μέσα του. Γι' αυτό ή Έκκλησία και οι Ποιμένες παλεύουμε να μή χαθεί τό ανθρώπινο πρόσωπο, όπως, δυστυχώς, συμβαίνει σήμερα... Η Έκκλησία κηρύττει, επίσης, ότι είμαστε πλασμένοι κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν Θεού. Τό πνεύμα του κόσμου ευαγγελίζεται τόν μηδενισμό και την άπανθρωπιά, ενώ ή Έκκλησία την προοπτική της όμοίωσης με τόν Θεό. Αυτό επιτυγχάνεται, όταν στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου βλέπουμε τόν ζωντανό Θεό... Αυτή είναι ή πίστη μας... μόνο έτσι οι άλλοι γίνονται ο παράδεισος και όχι ή κόλασή μας...»

ΛΗΞΗ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Με θετικές εντυπώσεις ολοκληρώθηκε ο πρώτος Κύκλος του Φροντιστηρίου Λειτουργικής Γλώσσας της Ίερής Μητροπόλεως Δημητριάδος, πού φιλοξενήθηκε στον Ίερό Ναό Αγίων Θεοδώρων Βόλου με υπεύθυνο τόν Αρχιμ. Συμεών Γεωργιάδη. Σκοπός του Φροντιστηρίου, τό όποιο λειτούργησε με πρωτοβουλία του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, είναι ή εξοικείωση με την δομή του αρχαίου Έλληνικού λόγου και ειδικά του εκκλησιαστικού, με άπώτερο στόχο την κατανόηση και, κατά συνέπεια, εμφάθυνση στα ύψηλά νοήματα τών εκκλησιαστικών κειμένων και ειδικά της Θείας Λειτουργίας. Κατά την τελετή λήξης πού έλαβε χώρα τη Δευτέρα 23 Μαΐου 2011, ή υπεύθυνη του Φροντιστηρίου Μοναχή Λαυρεντία, φιλόλογος, αναφέρθηκε στην σπουδαιότητα και ιδιαίτερότητα της Έλληνικής γλώσσας και επεσήμανε την άθρόα συμμετοχή και ανταπόκριση του άκροατηρίου, καθώς και τό άμείωτο ενδιαφέρον του για την έμπεριστατωμένη και πολύπλευρη σπουδή της γλώσσας μας. Ο Μητροπολίτης μας κ. Ίγνατίος εξέφρασε την ικανοποίησή του για την επιτυχία του έργου του Φροντιστηρίου και σημείωσε ότι άπώτερος στόχος αυτής της προσπάθειας είναι ή βιωματική έμπειρία τών συμμετεχόντων, με σκοπό την συνειδητή συμμετοχή στο Μυστήριο τών Μυστηρίων, την Θεία Ευχαριστία, άφου ή Όρθόδοξη Λειτουργική έμπειρία είναι βιωματική.

ΓΙΟΡΤΗ ΛΗΞΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Μέ ένα πρωτότυπο τρόπο και απόλυτη επιτυχία πραγματοποιήθηκε φέτος, τήν Κυριακή 22 Μαΐου, η καθιερωμένη γιορτή λήξης των Κατηχητικών Σχολείων της Ίερας Μητροπόλεως Δημητριάδος, πού ήταν αφιερωμένη στην ευαισθητοποίηση των παιδιών σε οικολογικά ζητήματα. Η γιορτή, στην οποία συμμετείχαν 400 παιδιά των κατηχητικών Σχολείων της Τοπικής Έκκλησίας, συνοδευόμενα από τους υπευθύνους Ίερείς Νεόπτας και τους γονείς τους, περιελάμβανε δύο σκέλη: Τό πρώτο πραγματοποιήθηκε στο πάρκο του Αγίου Κωνσταντίνου, όπου λειτούργησαν οκτώ ομάδες δημιουργικής απασχόλησης, με σκοπό τήν σύνδεση Θεολογίας και Οικολογίας και τήν ευαισθητοποίηση των παιδιών σε θέμα οικολογικής φύσης. Τήν ευθύνη τής λειτουργίας των ομάδων είχαν Μοναχές τής Ίερας Μονής Τιμίου Προδρόμου Ανατολής Αγιάς, τό Στέκι Παιδιού του Δήμου Βόλου και ή οικολογική οργάνωση «Αρκτούρος». Στή συνέχεια στον Ίερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Βόλου τελέστηκε σύντομη Έσπερινή Ακολουθία, μέ τή συμμετοχή των παιδιών, προεξάρχοντας του Ποιμενάρχου μας κ. Ίγνατίου. Στή διάρκεια τής Ακολουθίας ό Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στή σπουδαιότητα πού έχει γιά τήν Έκκλησία ή προστασία τής φύσης, μίλησε γιά τίς εικόνες πού χρησιμοποιεί ό Χριστός, παρμένες από τή φύση, γιά νά επικοινωνήσει μέ τούς ανθρώπους και ν' αναπτύξει τήν διδασκαλία Του. Έπικεντρώθηκε κυρίως στήν περίπτωση του σπόρου πού φυτεύεται στή γή και γίνεται «ένα μεγάλο ζωντανό πλάσμα πού σκορπά γύρω του ευλογία...» και κάλεσε τά παιδιά νά αφήσουν νά πέσει στήν καρδιά τους ό σπόρος του λόγου του Θεού, γιά νά καρπίσει και νά φέρει στή ζωή τους ευλογία.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥΜΕΛΑ

Μέ τήν ευκαιρία τής λήξης των συνάξεων στις Ένοριακές Σχολές Γονέων, γιά τό τρέχον Έραποστολικό έτος, ή τοπική μας Έκκλησία διοργάνωσε τό Σάββατο 28 Μαΐου, μονοήμερη προσκυνηματική έκδρομή γιά όλες τίς νέες οικογένειες των Ένοριών στήν Ίερά Μονή Παναγίας Σουμελά στο Βέρμιο, μέ επικεφαλής τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ίγνατίο. Τό πρόγραμμα περιελάμβανε τήν τέλεση τής Ακολουθίας του Μικρού Παρακλητικού Κανόνος πρός τήν Ύπεραγία Θεοτόκο, στην οποία χοροστάτησε και όμιλησε ό Έπίσκοπός μας κ. Ίγνατίος. Στή συνέχεια οι έκδρομείς γευμάτισαν στους χώρους τής Μονής και απόλαυσαν τό φυσικό περιβάλλον. Τό προσκύνημα ολοκληρώθηκε μέ επίσκεψη στήν Ίερά Μονή Όσιου Έφραίμ Κονταριώτισσας, τίς απογευματινές ώρες, όπου τελέστηκε Έσπερινός.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΣΤΗ ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Μέ άφορμή τήν παγκόσμια ήμέρα των πάρκων και τά εγκαίνια του περιβάλλοντος χώρου τής Σχολής Γεωπονικών Έπιστημών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας πραγματοποιήθηκε τήν Τρίτη 24 Μαΐου 2011, ειδική εκδήλωση στή Γεωπονική Σχολή, στην οποία άπηύθυναν χαιρετισμό ό Σεβασμιώτατος, ό Πρύτανης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κ. Κων/νος Γουργουλιάνης, ό Κοσμήτορας τής Σχολής Γεωπονικών Έπιστημών κ. Χρήστος Νεοφύτου, ό Δήμαρχος

Βόλου κ. Πάνος Σκοτινιώτης και ό Λέκτορας Άνθοκομίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κ. Χρήστος Λύκας. Στήν σύντομη όμιλία του ό Μητροπολίτης μας έκανε λόγο γιά τόν έκφυλισμό τής φύσης, αυτού του θαύματος τής δημιουργίας σε «έργαλειο άπληστίας και λαφυραγωγίας», έπείσημανε τήν λειτουργία τής φύσης ως ανάχωμα στην παθογόνο ανθρώπινη φύση και σημείωσε: «Έκτός από σχολείο, ή Φύση υπήρξε πάντα και ανάχωμα στα έμφυτα - γιά τήν Έκκλησία μας παρά φύσιν - πάθη του

ανθρώπου: τήν άλαζονεία, τήν βιασύνη, τήν άρπαγή, τόν άτομισμό και κυρίως τό πάθος τής άπληστίας». Έπίσης, μίλησε γιά τήν αντίληψη πού έχει ή Έκκλησία γιά τή φύση και τό περιβάλλον και ολοκληρώνοντας τήν όμιλία του συνεχάρη όσους συνέβαλαν στην αναμόρφωση του περιβάλλοντος χώρου τής Σχολής και κάλεσε όλους ν' αναλάβουν τίς προσωπικές τους ευθύνες εναντι τής φύσης.

“Αγιον Πνεῦμα καί ἀποστολικότητα

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

Πορευόμενος πρὸς τὸ Πάθος ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε τοὺς Μαθητές Του: «Ὀὐκ ἔασω ὑμᾶς ὄρφανούς... συμφέροι ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. Ἐάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δέ πορευθῶ, πέμψω Αὐτόν πρὸς ὑμᾶς... Ὅταν δέ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὀδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν...».

Ἡ ὑπόσχεση πραγματοποιήθηκε «οὐ μετὰ πολλὰς ἡμέρας». Κατέβηκε ὁ Παράκλητος. Καί ὅπως περιγράφει πολὺ παραστατικὰ στὶς Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Κύριλλου Ἱεροσολύμων, πλημμύρισε ἀπὸ φῶς τὸ ὑπερῶο ὅπου βρισκόνταν οἱ Μαθητές καὶ ἐγένετο ἡ νοτιὰ Κολυμβήθρα στὴν ὁποία βαπτίστηκαν. Ὅλοι λούστηκαν στὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλοι μετέλαβαν φωτιά, πού δὲν κατακαίει ἀλλὰ ζωογονεῖ, φωτίζει καὶ διδάσκει.

Ἔτσι οἱ ἀγράμματοι ἀλιεῖς ἐγέναν διδάσκαλοι καὶ ἀπόστολοι. Οἱ δειλοὶ ἀτρόμητοι. Οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, μάρτυρες, ὁμολογητές, θεωροὶ μυστηρίων, θαυματοργοὶ καὶ ἰατροί. Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Παράκλητου ὁ Πέτρος ἐκλείσει στὴ σαγήνη τοῦ λόγου του τρεῖς χιλιάδες ψυχές ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Ἡ δὲ σκιά του μόνη θεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς. Ὁ Στέφανος, ὁ πρωτομάρτυς καὶ ἀρχιδιάκονος, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γινόταν ἀκαταμάχητος ἀντίπαλος σὲ κάθε ἀντιρροσία, ὁμολογώντας με σοφία λόγου, θαύματα ἐξαισια καὶ παράδειγμα βίου τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Παῦλος, ὁ πρῶν διώκτης, ἀναδειχθῆκε μὲ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος «σκευὸς ἐκλογῆς», πλημμυρίζοντας μὲ τὸ πύρινο κήρυγμα του ὅλη τὴν τότε γνωστὴ οἰκουμένη, βασιάζοντας «ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱὸν τε Ἰσραὴλ» τὸ Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Νέφος ὀλόκληρο μαρτύρων ἀνά τοὺς αἰῶνες μέχρι τὴν ἐποχὴ μας κράτησαν τὴ σωτήρια ὁμολογία μὲ τὴ ζωὴ, τὸν λόγο καὶ κυρίως μὲ τὸν θάνατό τους, τὸν ὁποῖο τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας ὡς ζωὴ, χαρὰ καὶ κλεισιμὰ τῆς.

Ὅλα τὰ παραπάνω συνοψίζονται στὸ πάντοτε διαπνέον τὸν ἀέρα τῆς Ἐκκλησίας χάρισμα τῆς ἀποστολικότητας, πού ἀποτελεῖ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι «ἀμεταμέλητος ἐν τοῖς χαρίσμασιν Αὐτοῦ», ἡ ἀποστολικότητα δίδεται σὲ κάθε ἐποχὴ. Φθάνει νὰ βρῆ ὁ Παράκλητος ἕδαφος πρόσφορο γιὰ νὰ τὴ δώσῃ, καρδιές ἀγνισμένες ἀπὸ τὰ πάθη διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, διαθέσεις πλήρεις ἀγάπης γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Τότε ἔρχεται καὶ μεταμορφώνει τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τότε στὴν ἀρχὴ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τοὺς φωτίζει, τοὺς δυναμώνει, ἐπὶ καὶ ἐπὶ τοὺς καθαίρει. Καὶ γίνονται ἱκανοὶ νὰ μαρτυροῦν Χριστό, μεταδίδοντας τὸ δικό τους βίωμα τῆς αἰώνιου ζωῆς, ὅχι ὡς ἐσχατολογικὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς παρούσα πραγματικότητα.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν προοπτικὴ, ἀποστολὴ καὶ ἱεραπόστολοι μποροῦμε καὶ ἔχουμε χρέος ὅλοι μας νὰ γίνουμε· ἰδιαίτερα μάλιστα σὲ ἐποχές ὅπως ἡ δική μας, στὶς ὁποῖες παραθεωρεῖται ἢ καὶ κλονίζεται ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ. Μέσα στὴν ιστορικὴ ἀγκαλιὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, πού διαφυλάσσει τὸν Χριστὸ ἀκαينوτόμητο, ἡ ἀποστολικότητα παρέχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ Μυστικῆ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τοῦτο καὶ δὲν εἶναι μιὰ εἰδικότητα μερικῶν ἀνθρώπων, πού τὴ διάλεξαν ὡς μόνιμη ἐνασχόλησή τους, ἀλλὰ ἀνήκει σὲ ὅλους. Καὶ ὁ μοναχὸς μὲ τὴν ἀφιέρωσή του, τὴν ἀποταγὴν, τὴν προσευχὴν, τὴν ἀκνημοσύνην καὶ τὴν σωφροσύνην του βιώνει καὶ ὁμολογεῖ Χριστό. Καὶ ὁ ἱερέας μὲ τὴ Λειτουργία του ἱεραουργεῖ καὶ μαρτυρεῖ Χριστό. Καὶ ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, μὲ τὴν προφητικὴ καὶ φωτισμένη σαλόπιά του, κηρύττει Χριστό. Καὶ ὁ εὐγνώμων πτωχὸς καὶ ὁ δοξολογῶν ἀρρωστος μὲ τὶς δοκιμασίες καὶ τοὺς πόνους τοὺς μιλοῦν

γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ ὁ ἱεραπόστολος μὲ τὶς θυσίες, τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς κόπους του μιμεῖται καὶ προβάλλει τὸν ζῶντα Χριστό. Καὶ ὁ κάθε Χριστιανός, πού βιώνει μὲ συνέπεια τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ μέσα στὴν Ἐκκλησία, αὐτὸς φέρει Χριστὸν «ἐν στέρνῳ» καὶ γίνεται ἔμφυχη εἰκόνα Χριστοῦ γιὰ τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς φορέας τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἀποστολικότητας γίνεται ὁ κῶρος μέσα στὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι καλούμαστε νὰ ἐνεργοῦμε δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐπιποθεῖ νὰ ὁμιλῇ μὲ μᾶς καὶ νὰ ἐνεργῇ δι' ἡμῶν, σὲ μιὰ θαυμαστὴ σχέση ἐλεύθερης συνεργασίας. Φθάνει νὰ τοῦ προσφέρουμε τὰ πάντα καὶ τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό, χωρὶς ἐπιφυλάξεις, ἀμφιπαλαντεύσεις καὶ προσωπικὰ θελήματα. «Δίδωμι τὰ ἑμαυτοῦ πάντα καὶ ἑμαυτόν τῷ Πνεύματι... καὶ πράξιν καὶ λόγον καὶ ἀπραξίαν καὶ σιωπὴν», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, γιὰ νὰ προσθέσῃ χαρακτηριστικὰ: «Ὅργανόν εἰμι θεῖον, ὄργανον λογικόν, ὄργανον καλῶν τεχνιῶν τῷ Πνεύματι ἀρμοζόμενον καὶ κρουόμενον»: Ὅργανο εἰμι θεῖο καὶ λογικό, στὰ χέρια καλοῦ μουσικοῦ, τοῦ Πνεύματος, πού μὲ ρυθμίζει καὶ κρούει τὶς χορδές μου.

Ἄς παραδώσωμε καὶ ἐμεῖς τὴ ζωὴ μας, ἀδελφοί, στὰ χέρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία, σάν τοὺς πνευματέμφορους Ἀποστόλους. Καὶ τότε ἡ ζωὴ μας, καθαρῶς ἐκκαθαρισμένη «ἀπὸ πάσης κηλίδος» καὶ παραδομένη στὶς ἐμπνεύσεις Του, θὰ εἶναι μιὰ ζωὴ Πνεύματος πού θὰ προβάλλεται ἀποστολικῶς καὶ θὰ προβάλλει θεοπρεπῶς, ἂν καὶ μικρὴ, ἀδύναμη καὶ ἀνθρώπινη, τὴ θεία καὶ οὐράνια ζωὴ τῆς ἁγίας Βασιλείας!

ΦΩΤ.: Ἀπὸ τὸ Λεύκωμα
“Χριστιανικὴ Μεσοπ-
νία”, ἐκδ. ΜΙΛΗΤΟΣ.